Συμπεράσματα από την ήττα της Αριστεράς – προοπτικές

Ανάμεσα σε δύο εκλογές και πριν την άνοδο μιας ρεβανσιστικής δεξιάς και τη νέα επίθεση του κεφαλαίου

Οι ευρωεκλογές και οι αυτοδιοικητικές εκλογές, πέρα από την ήττα του ΣΥΡΙΖΑ από τη ΝΔ, κατέγραψαν και μια οδυνηρή ήττα της Αριστεράς σε όλο της το εύρος. Πρέπει να εστιάσουμε σοβαρά στα αίτια αυτής της ήττας, ως προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση της Αριστεράς αλλά και του κινήματος, ενόψει της «επόμενης μέρας» με τη διαφαινόμενη άνοδο μιας ρεβανσιστικής δεξιάς στην κυβερνητική εξουσία.

1. Η ήττα της Αριστεράς το 2019 είναι συνέπεια και συνέχεια της ήττας της το 2015. Τότε, το σύστημα υποχρέωσε την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ σε ταπεινωτική συνθηκολόγηση – η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ηττήθηκε κατά κράτος από το σύστημα. Ταυτόχρονα όμως, ηττήθηκε κατά κράτος και η Αριστερά, σε όλες της τις αποχρώσεις, από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ήττα εκείνη οφειλόταν σε γενικές γραμμές -και παρά τις επιμέρους διαφορές μεταξύ των διαφόρων οργανώσεων και κομμάτων της Αριστεράς- στο γεγονός ότι **έχασαν από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ τη μάχη της εκπροσώπησης και της ανάδειξης σε ηγεσία** του εργατικού-λαϊκού ρεύματος που αναπτύχθηκε στο έδαφος των κοινωνικών αντιστάσεων στα μνημόνια στα χρόνια 2010-2012. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε με ηγεμονικό και σχεδόν συντριπτικό τρόπο εκείνη τη μάχη της πολιτικής εκπροσώπησης και ηγεσίας, μέσα και έξω από τον ΣΥΡΙΖΑ. Η βασική αιτία ήταν μία: μόνο η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ πρόβαλε «ευθαρσώς» απέναντι στις τον κόσμο της Αριστεράς με πολιτική πρόταση για την «εδώ και τώρα» ανατροπή των μνημονίων, με τη φόρμουλα «κυβέρνηση της

Αριστεράς» και με το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης». Το ΚΚΕ παρέπεμπε τη λύση στο σοσιαλισμό, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά στη γενικόλογη ιδέα της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, και όλη μαζί αντιμετώπισαν το εργατικό-λαϊκό ρεύμα που αναζητούσε απάντηση στο σήμερα κι όχι στο απροσδιόριστο μέλλον σαν τυπική περίπτωση ανάδυσης ενός ρεφορμιστικού φαινομένου. Στην πράξη, δεν πίστεψαν ότι υπήρχε διακύβευση πολιτική σε κείνη της συγκυρία, ότι η συγκυρία ήταν ταξικά και πολιτικά «αμφίρροπη» και άρα ότι έπρεπε να κατατεθεί συγκεκριμένη πολιτική πρόταση ανατροπής. Μένοντας έξω από τη βασική διακύβευση της ταξικής πάλης, αναπόφευκτα αποξενώθηκαν από το εργατικό-λαϊκό ρεύμα της περιόδου. Στο «ουδέτερο» πρώτο εξάμηνο της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ το 2015 το λάθος συνεχίστηκε, με έλλειψη πρωτοβουλιών και στερεότυπη επανάληψη της πρόβλεψης ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ θα προδώσει».

Αυτή η στάση κατέστρεψε κάθε δυνατότητα της Αριστεράς να επικοινωνήσει, επηρεάσει, συνδεθεί με το εργατικό-λαϊκό ρεύμα της περιόδου και τον ευρύτερο κόσμο της Αριστεράς.

Από την άλλη, η αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ απέτυχε εξίσου. Ούτε αυτή πρόβαλε εγκαίρως απέναντι στον κόσμο σαν μια εναλλακτική στον Τσίπρα ηγεσία με εναλλακτικό πρόγραμμα. Έδειξε κομματική νομιμοφροσύνη, κατέθετε διαφωνίες στα κομματικά όργανα αλλά ποτέ δεν προειδοποίησε δημόσια ότι η γραμμή της ηγεσίας Τσίπρας θα οδηγούσε σε δεινή ήττα, δεν κάλεσε ούτε προσπάθησε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις, στο κίνημα και την Αριστερά, για ένα διαφορετικό δρόμο. Επέδειξε κομματική «νομιμοφροσύνη» και διατύπωσε τις διαφωνίες της στο εσωτερικό κομματικό ακροατήριο – κατά κανόνα, στα κεντρικά όργανα του κόμματος. Το Αριστερό Ρεύμα έμεινε στην κυβέρνηση και είχε αυταπάτες ότι «ο Τσίπρας δεν θα υπογράψει» μέχρι και την έσχατη στιγμή, πιστεύοντας αφελώς ότι θα μπορούσε ο Τσίπρας να οδηγηθεί σε ρήξη και να συμφωνήσει να έρθει τυπωμένη η δραχμή από τη Μόσχα. Όσο για την εντός ΣΥΡΙΖΑ επαναστατική αριστερά, έπραξε τα ίδια ακριβώς απέναντι στην ηγεσία Λαφαζάνη. Τελικά, η Αριστερή Πλατφόρμα τέθηκε εκτός ΣΥΡΙΖΑ από τον ίδιο τον

Τσίπρα, με τον ελιγμό για αναβολή του κομματικού συνεδρίου και την προκήρυξη εκλογών για τον Σεπτέμβριο του 2015. Σε κείνες τις εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ νίκησε. Όχι το σύστημα, από το οποίο είχε ηττηθεί κατά κράτος, αλλά την Αριστερά.

2. Η ήττα της Αριστεράς του 2019 είναι η δεύτερη φάση και συνέχεια της ήττας του 2015. Το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ όχι μόνο δεν παραδέχθηκαν λάθη, όχι μόνο δεν έκανα κάποια αυτοκριτική, αλλά θεώρησαν ότι η προδοσία της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ δικαίωσε τη δική τους πολιτική αποχής από τη μεγάλη διακύβευση της περιόδου 2010-2012. Έχασαν έτσι μια δεύτερη ευκαιρία να επικοινωνήσουν με τον κόσμο της Αριστεράς και τα εργατικά-λαϊκά στρώματα που ακολουθούσαν τον ΣΥΡΙΖΑ. Η αποξένωση συνεχίστηκε και επιδεινώθηκε.

Οι μετασεισμικές δονήσεις από την ήττα του 2015 μεγάλωσαν τις απώλειες και τη φθορά.

Παράλληλα, το αριστερό ρήγμα στον ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2015, που στη συνέχεια συγκροτήθηκε ως ΛΑΕ και σε δεύτερο χρόνο ως Πλεύση Ελευθερίας, ηττήθηκε επίσης για δεύτερη φορά. Όσον αφορά τη ΛΑΕ, ο αρχηγοκεντρισμός και ο γραφειοκρατικός έλεγχος του σχήματος από την κυρίαρχη συνιστώσα (Αριστερό Ρεύμα), οι ετερόκλητες και «κακόφημες» συμμαχίες (Πειρατές, Χριστιανική Δημοκρατία), η στροφή σε εθνικοπατριωτικά, ακόμη και ακροδεξιά ακροατήρια σε συνδυασμό με την υπερπατριωτική ρητορική του επικεφαλής Παναγιώτη Λαφαζάνη, ο κεντρικός προσανατολισμός του προγράμματος σε ένα συνδυασμό φετιχισμού για το ευρώ και «παραγωγικής ανασυγκρότησης» του ελληνικού καπιταλισμού, η ένδεια των επιχειρημάτων («Δεν προδώσαμε το «Όχι»), η εργαλειακή αντιμετώπιση κινημάτων (όπως των πλειστηριασμών) οδήγησαν σε πλήρη απομόνωση και εκλογική συντριβή. Όσο για την Πλεύση Ελευθερίας, προσωποπαγές μόρφωμα, μετατοπίστηκε σε εξίσου ακραίο εθνοπατριωτικό λόγο και στο χώρο της μετα-αριστεράς. Εκλογικά τα κατάφερε πολύ καλύτερα από τη ΛΑΕ, αλλά αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι αποτελεί μια άλλη εκδοχή ήττας και εκφυλισμού του αριστερού ρήγματος του 2015 στον ΣΥΡΙΖΑ.

3. Στη «μεγάλη εικόνα» δεσπόζει η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ και η νίκη της ΝΔ.

Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ είναι ευκόλως εξηγήσιμη. Προδίδοντας το «Όχι» του δημοψηφίσματος, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ κήρυξε τη διάλυση του ταξικού «σχηματισμού μάχης» που αποκαλύφθηκε στη μεγάλη κινητοποίηση του δημοψηφίσματος. Συνθηκολογώντας με τις μνημονιακές πολιτικές και αναλαμβάνοντας να τις υλοποιήσει από κυβερνητικές θέσεις, συνέχισε να τον διαβρώνει. Αναλαμβάνοντας να διαχειριστεί και να ανακατανείμει με «αριστερή ευαισθησία» τη φτώχεια και την εξαθλίωση, επέλεξε να τη χρηματοδοτήσει με υπερφορολόγηση χαμηλών εισοδηματικά στρωμάτων των εργαζόμενων τάξεων και των εργαζόμενων μικροαστών, που ξαφνικά ανακηρύχθηκαν σε μεσαία τάξη. Μη έχοντας πια ανάγκη αλλά αντίθετα θεωρώντας πλέον επίφοβη τη στήριξη στους αγώνες και τη συμμετοχή των εργαζόμενων τάξεων και του κόσμου της Αριστεράς, αποδύθηκε σε έναν αγώνα εξεύρεσης στηριγμάτων στην καπιταλιστική τάξη και στους μηχανισμούς του «βαθέος κράτους». Το πολιτικό του προσωπικό, μη εμπνεόμενο πλέον από την ιδέα της ρήξης βυθίστηκε στον κυνισμό των «ωφελημάτων» της διακυβέρνησης. Ο ΣΥΡΙΖΑ έγινε με την πλήρη έννοια του όρου κυβερνώσα (και ψευδεπίγραφα) Αριστερά, χάνοντας αναπόφευκτα τόσο το «ηθικό πλεονέκτημα» όσο και τη δυνατότητα να συγκροτεί πλειοψηφικό ρεύμα και ταξικό συσχετισμό μάχης. Σε αυτή την κατάσταση, που ήταν αποτέλεσμα των θεμελιωδών επιλογών της ηγεσίας από το καλοκαίρι του 2015 και ύστερα, αντιστοιχεί το εκλογικό του αποτέλεσμα στις εκλογές της 26ης Μαΐου.

Η ηγεσία του βέβαια πίστευε αφελώς ότι αποκτώντας μεγαλύτερα περιθώρια ανακατανομής της φτώχειας τον τελευταίο χρόνο, θα ανακτούσε όλο το χαμένο έδαφος. Όμως είναι απλώς ανέφικτο να έχεις εκλογικές επιδόσεις πλειοψηφικού ρεύματος που θα μπορούσε να αντιστοιχεί μόνο σε ανερχόμενο ταξικό σχηματισμό μάχης όταν κάνεις ό,τι μπορείς για να τον διαλύσεις, αποστρατεύσεις και αποσαθρώσεις.

Η νίκη της ΝΔ, από την άλλη, οφείλεται στο ότι εκμεταλλεύτηκε τη διάλυση και αποσάθρωση του ταξικού σχηματισμού μάχης του

δημοψηφίσματος για να μιλήσει κυρίως σε αυτούς που αισθάνονταν αδικημένοι από τις πολιτικές ανακατανομής της φτώχειας και «θύματα» της χρηματοδότησης της εξαθλίωσης με την υπερφορολόγηση των κατώτερων εισοδηματικά στρωμάτων και των μικροαστών που η νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα ανακήρυξε συλλήβδην σε «μεσαία τάξη». Οι όροι για να λειτουργήσει η ρεβανσιστική «αφήγηση» της ΝΔ είχαν δημιουργηθεί από την πολιτεία του ΣΥΡΙΖΑ. Αφού έκλεισε ο δρόμος της ελπίδας ότι υπήρχε προοπτική για όλους όσοι συγκρότησαν το μπλοκ του δημοψηφίσματος, πλέον άρχισε να τρώει σαν το σαράκι τα μυαλά της «μεσαίας τάξης» η κυνική φόρμουλα της ρεβανσιστικής δεξιάς: φορολογική ελάφρυνση για να μην πληρώνει η «μεσαία τάξη» την υπερφορολόγηση για να συντηρείται ο «αντιπαραγωγικός» και πλεονάζων πληθυσμός του Δημοσίου και των εξαθλιωμένων. Να «επιδοτηθούν» επιτέλους οι «υγιείς» και «παραγωγικές» δυνάμεις του έθνους. Δεν χρειάζεται κοινωνική πολιτική, αλλά μείωση των φόρων και σάρωμα των εμποδίων που στέκονται εμπόδιο στην ασύδοτη καπιταλιστική ανάπτυξη – εξάλλου το σάρωμα των εργασιακών δικαιωμάτων ο μικροαστός και ο μεσαίος αστός που ζει από την εργασία των άλλων το θέλει δυο φορές περισσότερο από τον μεγαλοαστό. Σε αυτό το νοσηρό κλίμα κοινωνικού αυτοματισμού βρήκε το δικό της ζωτικό χώρο και η άκρα δεξιά.

Όλα λοιπόν εξηγούνται, και όλα εκκινούν από την θεμελιώδη επιλογή της «κωλοτούμπας» και της προδοσίας του «Όχι» το 2015.

4. Για την Αριστερά δεν κλείνει μόνο ο κύκλος που άνοιξε το 2015, αλλά ένας πολύ ευρύτερος κύκλος, που ξεκίνησε από το Σιάτλ και τα κοινωνικά φόρουμ και χαρακτηρίστηκε πολιτικά από τη συγκρότηση και την πολιτική-εκλογική άνοδο των «πλατιών κομμάτων». Η πορεία ανασυγκρότησης του κινήματος και της Αριστεράς αυτής της περιόδου στηρίχτηκε σε μερικούς βασικούς πυλώνες:

- Ότι τα «νέα κινήματα» των θεματικών παρεμβάσεων και των «ταυτοτήτων» είναι η νέα ζωτική πραγματικότητα, στη θέση του «κλασικού» εργατικού κινήματος, που έχει πλέον μεταβληθεί σε αρχαϊκό απομεινάρι. Ότι η αντίθεση

κεφάλαιο-εργασία δεν είναι βασική αντίθεση αλλά μία από πολλές άλλες και ότι δεν χρειαζόμαστε μια «συγκεντρωτική» μάχη για την πολιτική εξουσία αλλά μια πανσπερμία κινημάτων που εδράζονται στις διαφορετικές ταυτότητες.

- Ότι μας χρειάζονται κόμματα πολιτικής και όχι στρατηγικής ενότητας. Η στρατηγική διχάζει και συγκροτεί γκρούπες, κι επιπλέον δεν τη χρειαζόμαστε αφού ο παλιός ρεφορμισμός δεν υπάρχει και η διαχωριστική μεταρρύθμιση ή επανάσταση δεν έχει πλέον κάποια ζωτική λειτουργία.
- Ότι, επομένως, μας χρειάζονται οργανωτικές μορφές χαλαρές και διάχυτες, κι όχι οι στιβαρές οργανωτικές μορφές του παρελθόντος, που πλέον είναι συνώνυμες της γραφειοκρατίας.
- Ότι οι πολιτικές δυναμικές ορίζονται και εκκινούν από ένα αρχικό εκλογικό ξεπέταγμα, πάνω στο οποίο στη συνέχεια μπορεί να οικοδομηθεί μια ολόκληρη πολιτική στρατηγική.
- Ότι το ενιαίο μέτωπο συνίσταται όχι στη συγκέντρωση δυνάμεων για μάχες με το σύστημα, αλλά στη δημιουργία μόνιμων πολιτικών μετώπων που να προσλαμβάνουν τα χαρακτηριστικά ή και να μετεξελίσσονται σε «πλατιά κόμματα», ακόμη και αν η αντίφαση ανάμεσα στα μάξιμουμ ιδεολογικοπολιτικά πλαίσια και την αδυναμία για συστράτευση στα στοιχειώδη γίνεται εξόφθαλμη.
- Ότι δεν χρειαζόμαστε «οργανικούς διανοούμενους» και επαναστατική θεωρία, αλλά «κριτικές θεωρίες» πάνω στους άξονες της πληθώρας των αντιθέσεων που διατρέχουν τον καπιταλισμό.

κ.λπ. κ.λπ.

Στην Ελλάδα του 2015 ηττήθηκε κατά κράτος η Αριστερά που οικοδομήθηκε με αυτά τα υλικά: ένα «πλατύ κόμμα» πολιτικής ενότητας, χωρίς στιβαρά οργανωτικά και ιδεολογικά εφόδια, χωρίς στρατηγική (ή μάλλον με αυτοσχέδια ρεφορμιστική στρατηγική) και με έναν αναιμικό κομματικό και κινηματικό

στρατό, ταπεινώθηκε από το σύστημα στη «μάχη για την εξουσία». Το κόμμα αυτό, ωστόσο, αποδείχτηκε ικανότατο στο να νικήσει κατά κράτος τη λοιπή Αριστερά στη μάχη για την πολιτική εκπροσώπηση εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και της πλειονότητας του κόσμου της Αριστεράς.

Στα χρόνια ύστερα από το 2015 και μέχρι σήμερα ουσιαστικά χρεοκόπησε και η μορφή του μόνιμου πολιτικού μετώπου με χαρακτηριστικά υβριδικού κόμματος και με μάξιμουμ πλαίσιο που όμως δεν μπορεί να εξασφαλίσει το στοιχειώδες «χτυπάμε μαζί – βαδίζουμε χώρια». Ο κύκλος έκλεισε και πλέον είναι η ώρα της αποτίμησης και της γενικής αναθεώρησης πολιτικών, ιδεολογικών και οργανωτικών προτύπων που απέτυχαν στο «μεγάλο τεστ» μιας κεντρικής μάχης με το σύστημα.

5. Η επόμενη μέρα της επερχόμενης νίκης της ΝΔ στις εθνικές εκλογές δεν θα μοιάζει με τις αυταπάτες περί πολιτικής κανονικότητας που θα στηριχτεί σε έναν νέο, λειτουργικό δικομματισμό ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ. Τη ραχοκοκαλιά της άρχουσας τάξης διατρέχουν σαν ρίγος ισχυρές ρεβανσιστικές διαθέσεις. Η ΝΔ του Μητσοτάκη είναι εντολοδόχος αυτούς του ρεβανσισμού και έρχεται με την πρόθεση να τον υλοποιήσει σαν οδοστρωτήρας. Στο πρόγραμμά της και τη διακυβέρνησή της βλέπουν τη «σωτηρία» τους οι εφοπλιστές και οι βιομήχανοι που προσβλέπουν σε μια α λα Τραμπ γενναία μείωση της φορολογίας των κερδών, σε κάθε λογής «γενναίες» επιδοτήσεις και μπόνους, σε περαιτέρω συρρίκνωση και ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου και του δημόσιου τομέα στον ιδιωτικό, σε ένα α λα ΔΝΤ πλήρες ξεθεμελίωμα των εργασιακών δικαιωμάτων. Κοντά σε αυτούς, ο ευκατάστατος μικροαστός, μανιασμένος από τις απειλές που συσσωρεύονται στον ουρανό της ευημερίας του και έτοιμος να «απελευθερωθεί» από τους φόρους που συντηρούν τους «άχρηστους δημόσιους υπαλλήλους», τους «εκ συστήματος τρόφιμους του ταμείου ανεργίας» και της ελεύθερης πρόσβασης στα νοσοκομεία, το «αντιαναπτυξιακό» περιττό βάρος της κοινωνίας – τους συνταξιούχους.

Για όλους αυτούς ο Μητσοτάκης είναι ο άνθρωπός τους, ο

«οδοστρωτήρας» που έρχεται να σαρώσει όλα τα εμπόδια που φράζουν το δρόμο μιας τέτοιας «ανάπτυξης», αυτός που θα δώσει τη χαριστική βολή στην τρισκατάρατη Μεταπολίτευση, που -κακή τη τύχη- συσσώρευσε τόσα «αντιαναπτυξιακά βάρη» στις πλάτες των πρωταγωνιστών της «ανάπτυξης», δηλαδή του μεσαίου και μεγάλου κεφαλαίου, με τη μορφή δικαιωμάτων και κατακτήσεων των εργαζόμενων τάξεων.

Οι ιδεολογικοί μπράβοι του συστήματος σκούζουν στα τηλεπαράθυρα και χύνουν τόνους μελάνι για να διεκτραγωδήσουν τα κακά της Μεταπολίτευσης, χυδαιολογούν κατά των δικαιωμάτων των… αντιαναπτυξιακών «περιττών πληθυσμών» που συσσωρεύει σε καλπάζοντα ποσοστά η ακραία λιτότητα και κάθε λογής αδύναμους, τραμπουκίζουν την Αριστερά και τις ιδέες της.

Αυτός ο ρεβανσισμός έχει καθολικό ταξικό χαρακτήρα: προγραμματικό, πολιτικό, ιδεολογικό. Απορρέει από τη γενικευμένη ανασφάλεια του κεφαλαίου, που μεταξύ δύο κρίσεων θέλει πιο στιβαρές εγγυήσεις για το παρόν και το μέλλον της κερδοφορίας του και σαρωτικές «μεταρρυθμίσεις» με το «μαχαίρι στο κόκαλο». Ο ελληνικός καπιταλισμός παραμένει κατ’ ουσίαν χρεοκοπημένος, απλώς το δυσθεώρητο κρατικό χρέος (που υπερίπταται στο 180% του ΑΕΠ) είναι κατά διεθνή συνθήκη «βιώσιμο», δηλαδή εξυπηρετήσιμο, υπό το δαμόκλειο όρο των υπερπλεονασμάτων 3,5% μέχρι το 2022 και 2,2% από κει και πέρα μέχρι το 2060! Χρειάζεται λοιπόν ωμές διαχειρίσεις. Δεν πιστεύει στην επάνοδο της «κανονικότητας», αλλά προετοιμάζεται για μια περίοδο «πολεμικού καπιταλισμού». Με τη σειρά του, αυτός δεν έχει μόνο προγραμματικά χαρακτηριστικά, αλλά θα συνοδεύεται και από προληπτική καταστολή σε όλη την κλίμακα: πολιτική και ιδεολογική παλινδρόμηση στο κράτος καταστολής του «νόμου και της τάξης», ιδεολογικός τραμπουκισμός της Αριστεράς και των ιδεών της, κρατική και θεσμική σκλήρυνση, επιστροφή στις ανάξιες «αξίες» του «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια».

4. Τι να κάνουμε μετά την ήττα; Με τις εκλογές θα τελειώσουν οι αυταπάτες για εκλογικά «ξεπετάγματα» από τα οποία θα εκκινήσουν νέες πολιτικές δυναμικές. Είναι απόλυτη ανάγκη να

αντιστρέψουμε τη μεθοδολογία: η Αριστερά πρέπει πρώτα να «επιβεβαιώσει» την ικανότητά της για να ενώνεται για να ενώσει την εργατική τάξη και τον κόσμο της Αριστεράς σε νικηφόρες μάχες ενάντια στο σύστημα. Στις ζωογόνες δυναμικές που μπορούν με αυτό τον τρόπο να δημιουργηθούν, πρέπει να γονιμοποιηθεί ο προβληματισμός και η αναγκαία συζήτηση για τις προϋποθέσεις μιας μεσοπρόθεσμης (με όρους νέου «κύκλου») και με πιο στρατηγικούς όρους ανασυγκρότησης του κινήματος και της Αριστεράς με αναθεώρηση της γενικής φόρμουλας της περιόδου 1999 – 2019 που «εμετρήθη, εζυγίσθη και ευρέθη ελλιπής» το 2015 και την οποία περιγράψαμε παραπάνω στο σημείο 4. Αν συνεχίσουμε να αναπαράγουμε σαν υπνωτισμένοι τις φόρμουλες της ήττας, αναπόφευκτα θα βιώσουμε και νέα επεισόδια ήττας. Είναι η ώρα να ορίσουμε ένα νέο σημείο (επαν)εκκίνησης, επιστρέφοντας στις πηγές της έμπνευσής μας, στους παλιούς χάρτες του κομμουνισμού και του λενινισμού, και επικαιροποιώντας τους για τις ανάγκες της ταξικής πάλης στις αρχές του 21ου αιώνα.

Πολιτική Οργάνωση "Κόκκινο Νήμα"

Κάτω τα χέρια από τον αγωνιστή Θανάση Αγαπητό

Η Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αθήνα/Ανταρσία σε Κυβέρνηση-ΕΕ-Κεφάλαιο καταγγέλλει την ποινικοποίηση της πολιτικής δράσης εν μέσω μάλιστα προεκλογικής περιόδου.

Με μια πρωτοφανή του ανακοίνωση (από πού άραγε αντλούν αυτό το δικαίωμα;) το αστυνομικό τμήμα Σερρών και η Επιτροπή ελέγχου δαπανών και εκλογικών παραβάσεων καλούν σε ακρόαση και παροχή διευκρινήσεων **το νεοεκλεγέντα περιφερειακό σύμβουλο, Θανάση**

Αγαπητό, επικεφαλής της περιφερειακής κίνησης Ανταρσία στην Κ. Μακεδονία – Αντικαπιταλιστική Αριστερά, για «αφισοκόλληση, ανάρτηση πανό και αναγραφή συνθημάτων» κατά την προεκλογική περίοδο των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών!!!

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι αγωνιστές της αντικαπιταλιστικής αριστεράς μπαίνουν στο στόχαστρο.

Από τα δικαστήρια για συμμετοχή σε διαμαρτυρία ενάντια στο Φούχτελ και την Τρόικα στη φιέστα που διοργάνωσε με μνημονιακούς δημάρχους το Νοέμβρη του 2012, μέχρι τις διώξεις των αγωνιστών που συμμετέχουν στο κίνημα για την προστασία της λαϊκής κατοικίας ενάντια στους πλειστηριασμούς. Είναι γνωστή η στάση του «νόμου και της τάξης» ενάντια στον αγωνιζόμενο λαό.

Δεν είναι απλά μια εφαρμογή του νόμου!

Η πολιτική αφισοκόλληση και τα πολιτικά συνθήματα στους τοίχους αποτελούν τη δημόσια έκφραση εκείνων που είναι αποκλεισμένοι από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, εκείνων που δεν χρηματοδοτούνται από τον κρατικό προϋπολογισμό ή τα μεγάλα ιδιωτικά συμφέροντα. Εκείνων που επιλέγουν να μη φτιάχνουν πολυτελείς προεκλογικές καμπάνιες. **Η στάση τους είναι διπλά προκλητική και υποκριτική. Δεν ενοχλούνται τα όργανα της τάξης από τις δεκάδες αφίσες διαφημιστικού περιεχομένου εμπορικών επιχειρήσεων, νυχτερινών κέντρων ή άλλων δραστηριοτήτων.** Αυτό που διώκουν είναι η πολιτική αφίσα και το κάλεσμα στο λαό για ενίσχυση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, ως αναγκαίο όρο για την ανατροπή των πολιτικών κυβερνήσεων – ΕΕ – κεφαλαίου.

Δεν είναι μια απλή υπερβολή των αστυνομικών αρχών και της «ανεξάρτητης» αρχής!

Είναι επιλεκτική, στοχευμένη επιχείρηση έντασης της καταστολής και κατάργησης πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα κοινωνικού εκφοβισμού στη νέα φάση της κανονικότητας των ευρω-μνημονίων.

Είναι απόδειξη ότι η μαχητική παρέμβαση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς έχει γίνει πολύ ενοχλητική για το νέο αστικό δικομματισμό ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ.Είναι βαθιά γελασμένοι βέβαια εάν νομίζουν πως θα κάμψουν έστω και για μια στιγμή την μαχητικότητα των αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής και κομμουνιστικής Αριστεράς κατά της αντιλαϊκής πολιτικής.

Να σταματήσει η απόπειρα άσκησης δίωξης του Θανάση Αγαπητού και η ποινικοποίηση της προεκλογικής δραστηριότητας.

Να μπει τέλος εδώ και τώρα στο μηχανισμό των διώξεων και τη βάρβαρη επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΣΕ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ-ΕΕ-ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Πηγή: aastinathina.home.blog

Έκαστος εφ΄ ω ετάχθη!

(Προς το μπλοκ του “ναι” στην ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ και στο ΠΡΟΣΟΝΤΟΛΟΓΙΟ στην 88 ΓΣ της ΔΟΕ)

Το είπαμε χωρίς περιστροφές: Η στάση σας αυτή, να οδηγήσετε τους αξιολογητές στα σχολεία και τους αναπληρωτές στην απόλυση, θα επικαθορίζει για πάντα τις σχέσεις μας. Δεν είμαστε πια όλοι μαζί στο συνδικάτο.

Είπατε ΝΑΙ στο ΠΡΟΣΟΝΤΟΛΟΓΙΟ , είπατε ΝΑΙ στην ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ, κρυφτήκατε πίσω από το πραξικόπημα ενός προεδρείου της 88ης ΓΣ- μαριονέττα αρνούμενοι πραξικοπηματικά, όχι μόνο την ονομαστική ψηφοφορία αλλά και κάθε αριθμητική καταμέτρηση, για να απαλλαγείτε από το ηθικό φορτίο των επιλογών σας.

Ένα προεδρείο που αγνόησε κάθε δημοκρατικό δικαίωμα στους εκατοντάδες αντιπροσώπους του αγωνιστικού και ριζοσπαστικού χώρου να υπερασπιστούν τις αποφάσεις 50 και πλέον συλλόγων για απεργία-αποχή από την αξιολόγηση, έναντι καμιάς διαφορετικής! Που ανέχτηκε να μας προπηλακίζουν, να μας εκτοξεύουν σεξιστικές ύβρεις, να δεχόμαστε απροκάλυπτη και απρόκλητη σωματική βία και ταυτόχρονα επίσημα χείλη να κατηγορούν τους εκατοντάδες αντιπροσώπους της μαχόμενης εκπαίδευσης, μόνιμους και αναπληρωτές, για αντιδημοκρατική και φασιστική συμπεριφορά! Εκεί που μας χρωστάγανε…

Τίποτα όμως δεν ξεπλένει την ντροπιαστική στάση σας. Ούτε η απόπειρα θυματοποίησης που επιχειρείτε γύρω από τη φράση εκπροσώπου μας “αφού δεν είσαι φασίστας, κάνε καταμέτρηση της ψηφοφορίας”.

Είστε ένα αντιδραστικό μπλοκ υπό τη ΔΑΚΕ, με πιο φανατικούς συνεταίρους αυτούς της ΔΗΣΥ των επιγόνων της Διαμαντοπούλου και μοιραίους την ΕΡΑ και την ΑΕΚΚΕ, τους βραχίονες του ΣΥΡΙΖΑ που παραδίδουν την κυβερνητική σκυτάλη στους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους και δώρο στον νέο ηγεμόνα ένα συνδικάτο του χεριού του.

Οι “αποφάσεις” σας , λοιπόν, δε μας δεσμεύουν. Είναι άκυρες, πραξικοπηματικές, πολιτικά ανήθικες και αντισυναδελφικές. Από το Σεπτέμβρη, κόντρα σε θεούς και δαίμονες, με τους Αναπληρωτές, όλη τη μαχόμενη Εκπαίδευση, τα Σωματεία μας και τις αποφάσεις Αγώνα, ενωμένα και δυναμικά θα πολεμήσουμε και την ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ και το ΠΡΟΣΟΝΤΟΛΟΓΙΟ σας! Δεν θα παζαρέψουμε τη δουλειά και τη ζωή κανενός συναδέλφου! Δεν θα αφήσουμε κανέναν αξιολογητή σε χλωρό κλαρί!

Έκαστος εφ’ ώ ετάχθη!

Νατάσα Σπανούδη

Σωτήρης Σκαρτσίλας

Ελισσαίος Φάκαρος

Αντιπρόσωποι της Πρωτοβουλίας Ανεξάρτητων Εκπαιδευτικών στην 88 ΓΣ της ΔΟΕ

Ερευνητικά κέντρα: Η «ελληνική Silicon Valley» …νεκροταφείο εργασιακών δικαιωμάτων

Η γενικευμένη συρρίκνωση του επιστημονικού δυναμικού στην Ελλάδα με τις όλο και αυξανόμενες περικοπές σε εκπαίδευση και έρευνα, που εντάθηκαν τις εποχές των μνημονίων, σε συνδυασμό με τον «στρατηγικό σχεδιασμό ανάπτυξης με κέντρο την επιστήμη», έχουν συμβάλει καθοριστικά στην προσέλκυση και υπερεκμετάλλευση αναλώσιμου και προσωρινού προσωπικού υπό τους τίτλους των «φοιτητών» (προπτυχιακών, μεταπτυχιακών, υποψήφιων διδακτόρων), ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες στα πανεπιστημιακά ιδρύματα και ερευνητικά κέντρα.

Silicon Valey χαρακτήρισε ο Αλέξης Τσίπρας σε πρόσφατη επίσκεψή του το ΕΚΕΦΕ «Δημόκριτος», το οποίο, με άλλα λόγια, χαρακτηρίστηκε κέντρο επιχειρήσεων υψηλής τεχνολογίας. Η επίσκεψη του Τσίπρα και του αναπληρωτή υπουργού Έρευνας και Καινοτομίας έγινε στο πλαίσιο της κυβερνητικής φιέστας του «από το brain drain στο brain gain» και… προς τιμήν του Ευρωπαϊκού Ταμείου Επενδύσεων, το οποίο θα συγχρηματοδοτήσει μαζί με το ελληνικό δημόσιο την επέκταση του Τεχνολογικού Πάρκου Λεύκιππος στο campus του Δημοκρίτου, με κόστος 40 εκ., με νεοφυείς και startups επιχειρήσεις, υποθηκεύοντας ακόμη περισσότερο την αυτονομία και την κατεύθυνση της έρευνας στο μεγαλύτερο ελληνικό ερευνητικό κέντρο.

Όσα φέρνει η «κατευθυνόμενη έρευνα»…

Η επίσκεψη του Πρωθυπουργού συνοδεύτηκε με ξενάγηση στο τεχνολογικό πάρκο του Δημόκριτου, όπου φιλοξενούνται

περισσότερες από 30 εταιρείες, πολλές από τις οποίες είναι spinoff των ίδιων των ερευνητών που εργάζονται και δραστηριοποιούνται στο ΕΚΕΦΕ. Όπως «ομολόγησε» ο ίδιος, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ στηρίζει την κατευθυνόμενη έρευνα καθώς έχει δώσει απεριόριστες διευκολύνσεις σε τέτοιες εταιρείες όπως επίσης και πολλά πλεονεκτήματα στη γρήγορη εκταμίευση. Η γρήγορη εκταμίευση βέβαια περιορίζεται μόνο στις εταιρείες και δεν αφορά στις υποτροφίες, που χρειάζονται περισσότερο από ένα έτος για να «τρέξουν» και να υπάρξει ρευστότητα… Χαρακτηριστικό παράδειγμα, το 2ο κρατικό ερευνητικό πρόγραμμα ΚΡΗΠΙΣ στο κέντρο της Silicon Valley (που έχει τουλάχιστον 500 συμβασιούχους), καθώς τον πρώτο χρόνο «έτρεξαν» οι αμοιβές (με καθυστέρηση δύο ετών ΕΣΠΑ 2016-20) και οι μισθοί στην πλειονότητα των περιπτώσεων, ενώ οι διαγωνισμοί για την αγορά αναλωσίμων έγιναν έναν ολόκληρο χρόνο μετά.

Τα προβλήματα στα ερευνητικά προγράμματα εκτός από το θέμα της ρευστότητας και των καθυστερήσεων των πληρωμών (ο μέσος χρόνος αναμονής σε ΙΚΥ, ΕΛΙΔΕΚ, υπουργείο Παιδείας είναι 1 έτος) εστιάζονται πλέον στην ανάληψη υποχρέωσης στα διαδικαστικά θέματα της γραφειοκρατίας. Πώς είναι δυνατόν ο πρωθυπουργός να υποστηρίζει ότι μέσω των ηλεκτρονικών καταθέσεων θα διεκπεραιώνονται γρηγορότερα οι παραγγελίες αναλωσίμων και ταυτόχρονα να χρειάζεται τουλάχιστον ένα δίμηνο για να δρομολογηθεί η ανάληψη υποχρέωσης που κυριολεκτικά στραγγαλίζει τα δημόσια ερευνητικά κέντρα δένοντας τα χέρια των ερευνητών στην έλλειψη αναλωσίμων;

Επίσης, ενώ η κυβέρνηση φοροαπαλλάσσει τις εταιρείες που διεξάγουν έρευνα με ποσοστό 130%, δεν πραγματοποιείται κανένας έλεγχος για το τι έρευνα παράγουν, ενώ τα ερευνητικά κέντρα -τόσο δημοσίου δικαίου όσο και δημοσίου προσώπου ιδιωτικού δικαίου- λειτουργούν άνευ χάριτος αλλά με μεγαλύτερη ακόμα γραφειοκρατία (ανάληψη υποχρέωσης), με νέους ερευνητές (ΥΔ, μεταδιδάκτορες). Το καθεστώς πληρωμής των νέων ερευνητών με μπλοκάκι και 55% φορολογία σαν ελεύθεροι επαγγελματίες, η επισφάλεια και η αναμονή για τις νέες συμβάσεις, δημιουργούν

κλίμα ανασφάλειας και ερωτηματικών για το μέλλον.

Εννοείται ότι η συγκεκριμένη πολιτική ουδεμία σχέση με τον υποτιθέμενο «μακροπρόθεσμο και επενδυτικό χαρακτήρα» για την προάσπιση των νέων ερευνητών: μόνο επιδοματική πολιτική μπορεί να χαρακτηριστεί με χαμηλά ποσά υποτροφιών χωρίς ένσημα. Καμία μέριμνα δεν υπάρχει για την ασφάλεια (ένσημα, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ασφάλεια εργατικού ατυχήματος) για τους υποψήφιους διδάκτορες, που στην πλειονότητά τους είναι ανασφάλιστοι (λόγω αμισθίας) μιας και δεν έχουν εργασιακή σχέση με το Κέντρο αν δεν ξεκινήσει η σύμβαση, ενώ ταυτόχρονα έχουν υποχρέωση να παρουσιάζουν πρόοδο στο ΕΛΙΔΕΚ και στο ΙΚΥ για να χρηματοδοτηθούν εκπρόθεσμα για την έρευνα που έκαναν ανασφάλιστοι σε επικίνδυνους χώρους.

Οι χαλαρές σχέσεις εργαζόμενου-εργοδότη (που είναι το εκάστοτε εκπαιδευτικό και ερευνητικό ίδρυμα), η παντελής έλλειψη διασφάλισης σταθερής χρηματοδότησης και σταθερών μισθών καθώς και του δικαιώματος ασφάλειας εργατικών ατυχημάτων είναι που συμβάλλουν στον ταξικό αποκλεισμό, καθώς το ερευνητικό κέντρο καρπώνεται την επιτυχία αυξάνοντας το h-index του χωρίς να έχει επενδύσει τίποτα στους εργαζομένους του. Με τέτοιους τρόπους μάλλον η «αριστερή κυβέρνηση της αριστείας» χτίζει την «ανάπτυξη»…

Λ.Π.

---

50 χρόνια από την εξέγερση του Στόουνγκουολ

Φέτος τον Ιούνη συμπληρώνονται 50 χρόνια από την εξέγερση του Στόουνγκουολ, που ξεκίνησε το πρωί της 28ης Ιουνίου του 1969, εξέγερσης που αποτέλεσε ένα από τα πιο εμβληματικά γεγονότα

του αγώνα για τη σεξουαλική απελευθέρωση ως τις μέρες μας. Στη μνήμη αυτής της εξέγερσης, από τότε έως σήμερα σε πάρα πολλές πόλεις και χώρες του κόσμου οργανώνονται πορείες «υπερηφάνειας», τα γνωστά pride.

Των Ερνεστίνας Καρυστιναίου – Δανάης Μανωλέσου – Αθηνάς Σκαμπά

STONEWALL INN
VE HOMOSEXUAL
OUR PEOPLE T
AINTAIN PEA
ONDUCT ON T
THE VILLAGE

Το ιστορικό πλαίσιο

Η εξέγερση, που είχε κέντρο το μπαρ «Στόουνγουολ» της Νέας Υόρκης, ξέσπασε μέσα σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον καταπίεσης των ΛΟΑΤΚΙΑ ατόμων. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο οι ομοφυλόφιλοι είχαν εκδιώχθει από τον αμερικάνικο στρατό, ενώ με νόμο κινδύνευαν να χάσουν τη δουλειά τους. Επιπλέον, απειλούνταν με φυλάκιση, ισόβια ή εγκλεισμό σε ψυχιατρεία σε πολλές από τις πολιτείες των ΗΠΑ. Συλλαμβάνονταν από την αστυνομία λόγω των ρούχων που φορούσαν, όταν αυτά θεωρούνταν «μη ταιριαστά» με το φύλο τους.

Ταυτόχρονα, προϋπήρχαν από τη δεκαετία του '50 μια σειρά από μικρές και πολλές φορές χωρίς επικοινωνία μεταξύ τους ομάδες γκέι και λεσβιών, συντηρητικού προσανατολισμού κυρίως, που εντάσσονταν στο λεγόμενο «ομόφυλο» κίνημα ((homophile, όρος που χρησιμοποιήθηκε για να αποφευχθεί η άμεση αναφορά στη σεξουαλική συμπεριφορά, αντί του homosexual). Υπήρχαν όμως και διάφορες συλλογικές και ατομικές προσπάθειες ομοφυλόφιλων αγωνιστών/ιστριών, που ενεπλάκησαν και στο γυναικείο, αντιφασιστικό και αντιπολεμικό κίνημα, που επιχείρησαν με τις δράσεις τους να ριζοσπαστικοποιήσουν το λόγο και τις διεκδικήσεις τους.

Η εξέγερση και ο απόηχός της

Τα μπαρ ήταν οι χώροι στους οποίους μπορούσαν να βρίσκονται με μεγαλύτερη ελευθερία τα ΛΟΑΤΚΙΑ άτομα, μέσα στο περιβάλλον φόβου και μίσους στο οποίο ζούσαν. Ένα τέτοιο μπαρ ήταν το Stonewall Inn στην οδό Christopher του Γκρίνουιτς Βίλατζ, το οποίο λειτουργούσε υπό τον έλεγχο της μαφίας, όπως συνέβαινε με πολλά μπαρ στα οποία σύχναζαν γκέι, λεσβίες και τρανς στη Νέα Υόρκη εκείνη την περίοδο (η μαφία προφύλασσε τα μπαρ από επιδρομές της αστυνομίας). Παρ' όλα αυτά, τέτοιες επιδρομές-έλεγχοι συνέβαιναν συχνά: μία από αυτές ήταν η αφορμή για τα επεισόδια που ακολούθησαν. Ενώ αρχικά τα άτομα που βρίσκονταν μέσα στο μπαρ υπάκουσαν στις οδηγίες της αστυνομίας, σύντομα ξέσπασε βίαιη σύγκρουση. Κόσμος είχε συγκεντρωθεί έξω από το μπαρ σε αλληλεγγύη αυτών που βρίσκονταν μέσα.

Ανάμεσα στους ανθρώπους που συγκεντρώθηκαν (εκτιμάται γύρω στα 2.000 άτομα) βρίσκονταν λογιών λογιών ομάδες: παρέες τρανς ατόμων, ομάδες φτωχών νεαρών γκέι αγοριών που ζούσαν στο δρόμο, άνθρωποι που έρχονταν σε στήριξη της κοινότητας αντιλαμβανόμενοι την άδικη αντιμετώπιση που δέχονταν:

Το «Stonewall Inn» υπήρξε το αρχικό σημείο συνάντησης κυρίως ομοφυλόφιλων ανδρών καθώς και λίγων λεσβιών αλλά και ετεροφυλόφιλων αλληλέγγυων. Όταν συγκεντρώθηκαν, οι διαδηλωτές άρχισαν να τραγουδούν και να φωνάζουν συνθήματα, ενώ οι αστυνομικοί στέκονταν ακριβώς απέναντί τους. Τα συνθήματα έγιναν όλο και πιο δυναμικά: «Christopher Street belongs to the queens!» και «Liberate Christopher Street!». […]

Είχε μαζευτεί κόσμος από ολόκληρη την πόλη. Μια μεσήλικη γυναίκα που βρισκόταν εκεί μαζί με τον άντρα της φωνάζει σε έναν αστυνομικό ότι θα πρέπει να ντρέπεται: «Δεν ξέρεις ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν έχουν αλλού να πάνε, κι ότι χρειάζονται τέτοια μέρη όπως αυτό το μπαρ;» [1]

Η σύγκρουση κράτησε έξι νύχτες: από τις 27 ως τις 2 Ιούλη, και έληξε με νικηφόρα κατάληξη για τις και τους εξεγειρόμενους

αγωνιστές κι αγωνίστριες που ζητούσαν εκδίκηση και δικαιοσύνη. Για να μεταφέρουμε λίγη από την ατμόσφαιρα εκείνων των ημερών παραθέτουμε εδώ ορισμένα συνθήματα που γράφτηκαν τις μέρες της εξέγερσης στην πρόσοψη του Stonewall Inn:

«Στηρίξτε την δύναμη των ομοφυλόφιλων – περάστε μέσα κορίτσια»

«Ο αστυνόμος Σμιθ λήστεψε: τα λεφτά μας, το τζουκμπόξ, τα τηλέφωνα, το ταμείο, και τα τιπ των αγοριών»

«θέλουν να υπερασπιστούμε την πατρίδα, αλλά παραβιάζουν τα δικαιώματά μας»

«Πώς γίνεται ο αστυνόμος Σμιθ να οδηγεί ένα αυτοκίνητο αξίας 15.000 δολαρίων με το μισθό που παίρνει;»

«Υποστηρίξτε την γκέι δύναμη» [2]

Η εξέγερση του stonewall υπήρξε σημείο καμπής για το κίνημα απελευθέρωσης των ΛΟΑΤΚΙΑ ατόμων. Όχι μόνο γιατί επικράτησε εκείνες τις μέρες και νύχτες η συγκρουσιακή διάθεση, αλλά γιατί είχε ωριμάσει μια νέα γενιά ακτιβιστών, επηρεασμένη από το συνολικότερο κίνημα της εποχής, που είχε ξεκινήσει με το Μάη του ‘68, το κίνημα ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ, τους «μαύρους πάνθηρες», ένα κίνημα συνολικότερης αμφισβήτησης και ριζοσπαστικοποίησης. Αυτή η νέα γενιά ήρθε σε ρήξη με τους ακτιβιστές του «ομόφιλου» κινήματος, αφενός δίνοντας πιο ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά στις ΛΟΑΤΚΙΑ διεκδικήσεις και αφετέρου συνδέοντάς τες με την αμφισβήτηση ολόκληρου του συστήματος και το όραμα μιας άλλης κοινωνίας. Ενδεικτικό της ρήξης αυτής είναι το ακόλουθο γεγονός: Την επόμενη μέρα της αρχής της εξέγερσης, οι ακτιβιστές της Ματασίν (συλλογικότητα ομοφυλοφίλων από τη δεκαετία του ‘50) ανάρτησαν στην είσοδο του Stonewall την επιγραφή: «Εμείς, οι ομοφυλόφιλοι, κάνουμε έκκληση στον κόσμο μας να συμβάλει ώστε να υπάρξει ειρήνη και ησυχία στους δρόμους του Βίλατζ». Η έκκληση αγνοήθηκε και η εξέγερση συνεχίστηκε για τις επόμενες μέρες.

Όταν πέρασαν οι μέρες της εξέγερσης, οι ακτιβιστές δεν επαναπαύθηκαν: μετά τα γεγονότα ιδρύθηκαν σειρά από οργανώσεις του στόχευαν στο να μεταμορφώσουν την οργή που είχε εκφραστεί, σε κοινωνική δύναμη. Το Stonewall δεν ήταν απλά μια εξέγερση, αλλά η αρχή ενός κινήματος.

Σε μια συνέλευση που συγκλήθηκε για να οργανώσει μια πορεία μνήμης των γεγονότων του Stonewall ιδρύθηκε το GLF (Μέτωπο για την απελευθέρωση των ομοφυλόφιλων) (το όνομα έχει σαφή αναφορά στο Μέτωπο εθνικής απελευθέρωσης του Νότιου Βιετνάμ.). Μέσα στο GLF έδρασαν μικρές ριζοσπαστικές ομάδες που επιχείρησαν να αναδείξουν τη σημασία της σύνδεσης του αγώνα των ΛΟΑΤΚΙΑ ατόμων με αυτόν ενάντια σε κάθε μορφής καταπίεσης στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Ενδεικτικά αναφέρουμε εδώ ένα απόσπασμα από δήλωση των μελών του GLF στο έντυπο Rat:

-Τι σας κάνει επαναστάτες;

-(…) Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι όλη μας η αγανάκτηση και τα αισθήματα καταπίεσης είναι αληθινά. Η κοινωνία μάς καταστρέφει (…) μέσα στις οικογένειές μας, στις δουλειές μας, στην εκπαίδευση, στους δρόμους, στις κρεβατοκάμαρές μας. (…) Μας λένε τι να νιώσουμε, τι να σκεφτόμαστε (….) Ταυτιζόμαστε με κάθε καταπιεσμένο: με τον αγώνα των Βιενταμέζων, με τον Τρίτο Κόσμο, με τους μαύρους, με τους εργάτες (…) με όλους όσοι καταπιέζονται από αυτή τη σάπια, βρόμικη, ελεεινή, γαμημένη, καπιταλιστική συνωμοσία.».3

Μετά το Stonewall – ως το σήμερα

Από την επόμενη χρονιά, το 1970, ξεκίνησαν να οργανώνονται διαδηλώσεις στην επέτειο της εξέγερσης του stonewall. Σήμερα, οι πορείες ομοφυλόφιλης υπερηφάνειας (pride), πραγματοποιούνται στις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου και βγάζουν στο δρόμο χιλιάδες ανθρώπων. Δυστυχώς οι περισσότερες από αυτές έχουν υποκύψει στην εμπορευματοποίηση και τον αστικό δικαιωματισμό, καθώς έχουν παραδοθεί στα χέρια μεγάλων επιχειρήσεων και υποστηρίζονται από κρατικούς «θεσμούς». Για τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις που συμμετέχουν στη διοργάνωση των pride, είναι μια ευκαιρία να πουλήσουν τα εμπορεύματά τους σε μια νέα αγορά. Από τη μια, για πάρα πολλά από τα ΛΟΑΤΚΙΑ άτομα τα pride είναι μια ευκαιρία απελευθέρωσης, όπου μπορούν να «βγουν απ' την ντουλάπα» και να γιορτάσουν όλα μαζί, από την άλλη, ο τρόπος που οργανώνονται τις έχει αποκόψει από το ιστορικό τους πλαίσιο. Είναι αμφίβολο αν ο κόσμος που συμμετέχει στα pride γνωρίζει καν για την εξέγερση του Stonewall.

Στην Ελλάδα οι πρώτες προσπάθειες να οργανωθούν εκδηλώσεις μνήμης της εξέγερσης έγιναν το 1980 στην Αθήνα. Πιο συστηματικά επιχειρήθηκαν τις χρονιές της δεκαετίας του '90,

αρχικά στην Αθήνα, στη συνέχεια και στη Θεσσαλονίκη. Από το 2005, οργανώνεται συστηματικά το Athens Pride, με πολύ μεγάλη συμμετοχή, πρώτα στην πλατεία Κλαυθμώνος και τώρα στην πλατεία Συντάγματος. Αντίστοιχη διοργάνωση γίνεται και στη Θεσσαλονίκη. Οι εκδηλώσεις αυτές συνδιοργανώνονται από κρατικούς θεσμούς και έχουν χορηγούς επιχειρήσεις.

Στον αντίποδα αυτών, τα τελευταία χρόνια γίνεται προσπάθεια να οργανωθούν πορείες υπερηφάνειας από συλλογικότητες που επιχειρούν να ανακτήσουν οι εκδηλώσεις αυτές τον κινηματικό και ριζοσπαστικό τους χαρακτήρα. Για τρίτη χρονιά, φέτος, διοργανώνεται στη Θεσσαλονίκη το αυτοοργανωμένο pride και για τέταρτη χρονιά στην Πάτρα. Προσπάθεια έγινε και στην Αθήνα, αλλά χωρίς συνέχεια, τουλάχιστον προς το παρόν.

Η φετινή χρονιά έφερε στην πρώτη γραμμή της επικαιρότητας τη ΛΟΑΤΚΙΑ ατζέντα, με αφορμή ένα εξαιρετικά δυσάρεστο γεγονός, τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου, ενός πολύ δραστήριου και αγαπητού ακτιβιστή του ΛΟΑΤΚΙΑ κινήματος. Τα γεγονότα που ακολούθησαν, υπογραμμίζουν τις υπαρκτές αντιφάσεις που βιώνει σήμερα η κοινωνία. Από τη μία μεριά η κοινή γνώμη έχει μετατοπιστεί σημαντικά, θετικά προς την αναγνώριση των δικαιωμάτων της ΛΟΑΤΚΙΑ κοινότητας, από την άλλη πλευρά, η οικονομική κρίση δημιουργεί κοινωνικές εντάσεις σπρώχνοντας ένα μεγάλο κομμάτι σε συντηρητικότερη κατεύθυνση και «πίσω» στα ασφαλή στερεότυπα της «οικογένειας» και της «πατρίδας».

Η δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου δίχασε πραγματικά την κοινωνία. Από τη μία μεριά, ένα μεγάλο κομμάτι κόσμου αντέδρασε στη βία και τη βαρβαρότητα με την οποία δολοφονήθηκε ένας άνθρωπος στο κέντρο της πόλης, μέρα μεσημέρι, δεν επέτρεψε τη συγκάλυψη και συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, από την άλλη ένα επίσης μεγάλο τμήμα ταυτίστηκε με την εικόνα του νοικοκύρη, που στο όνομα της υπεράσπισης της περιουσίας του, επιτίθεται σε όποιον «απειλεί την κανονικότητα» της ζωής του.

Το φετινό pride της Αθήνας, αλλά και το 3ο Αυτοοργανωμένο pride της Θεσσαλονίκης, είναι αφιερωμένα στο Ζακ Κωστόπουλο,

τη Ζακί. Με την επιλογή αυτή, «κλείνει» ο κύκλος μιας χρονιάς που ξεκίνησε με ζοφερό τρόπο. Όμως κλείνει θυμίζοντας το πνεύμα και την παρακαταθήκη που μας άφησε η εξέγερση του stonewall (Stonewall means to fight back). Απ' την πλευρά του ΛΟΑΤΚΙΑ κινήματος η επιλογή είναι σαφής: απέναντι στο χτύπημα που δέχθηκε στο πρόσωπο του Ζακ, επέλεξε όλη αυτή τη χρονιά να «απαντήσει», απαιτώντας δικαίωση και διεκδικώντας το δικαίωμα στην ορατότητα και στη διαφορετικότητα.

Βιβλιογραφία

1 Carter, David. Stonewall: the riots that sparked the gay revolution St. Martin's Griffin New York: 2004

2 Wolf, Sherry. Σεξουαλικότητα και Σοσιαλισμός. Ιστορία Πολιτική και Θεωρία της Απελευθέρωσης των ΛΟΑΤΚΙΑ, Redmarks:2016

Βραζιλια:1.5 εκατομμύριο διαδηλωτές στους δρόμους ενάντια στις επιθέσεις του Μπολσονάρου

Στις 30 Απριλίου αυτού του έτους ο βραζιλιάνος πρόεδρος Ζάιρ Μπολσονάρου ανακοίνωσε πάγωμα του 30% των επιχορηγήσεων στα δημόσια πανεπιστήμια. Η κυβέρνηση εξήγησε πως αυτά τα χρήματα θα επενδυθούν στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση.Για να δικαιολογήσει

αυτές τις περικοπές ο Μπολσονάρου δήλωσε: ‘Η Παιδεία στη Βραζιλία είναι σαν ένα σπίτι με υπέροχη σκεπή και ρημαγμένους τοίχους’.

Με εξαίρεση τους φανατικούς οπαδούς του Μπολσονάρου φυσικά κανείς δεν πίστεψε πως θα είναι σωστό να κοπούν χρήματα από τα κρατικά πανεπιστήμια, πόσο μάλλον ότι αυτά τα χρήματα θα πήγαιναν στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια μεγάλη γενικευμένη επίθεση στην Παιδεία. Το κίνημα αντίστασης δε χρειάστηκε πολύ χρόνο για να οργανωθεί.Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών στις 15 Μαίου ενάντια στις περικοπές στην Παιδεία κατά 30%, ενώθηκαν με την απεργία των εκπαιδευτικών ενάντια μεταρρύθμιση για το συνταξιοδοτικό σύστημα.

Πώς ήταν η κινητοποίηση των φοιτητών και των εκπαιδευτικών στις 15 Μάη:

Η 15η Μάη,που εξαιτίας της επιτυχίας της απέκτησε το παρατσούκλι 15M (σ.Redtopia: έτσι έμεινε γνωστό και το κίνημα των αγανακτισμένων στην Ισπανία) , χαρακτηρίστηκε από μαζικές διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα.Τα Μέσα αναφέρουν πως συγκεντρώσεις εκείνη τη μέρα πραγματοποιήθηκαν σε τουλάχιστον 220 πόλεις σε 26 ομοσπονδιακά κρατίδια, καθώς και στην ομοσπονδιακή πρωτεύουσα Μπραζίλια.Αυτές οι διαδηλώσεις έφεραν κοντά όχι μόνο τους φοιτητές και εκπαιδευτικούς, αλλά και τους γονείς των φοιτητών, καθώς και άλλους τομείς της εργατικής τάξης.Περισσότεροι από 1.5 εκατομμύριο διαδηλωτές βγήκαν εκείνη τη μέρα στους δρόμους!

Αυτή η κινητοποίηση απαρτιζόταν όχι μόνο απο ανθρώπους του δημοσίου τομέα αλλά και απο έναν μεγάλο αριθμό φοιτητών και εκπαιδευτικών ιδιωτικών σχολών. Αναμφίβολα ένα μεγάλο τμήμα της μεσαίας τάξης, όχι μόνο υποστήριξε την κινητοποίηση αλλά και προσχώρησε σε αυτήν.Αυτή η κινητοποίηση αντιμετωπίστηκε θετικά και απο την εργατική τάξη και από τον λαό. Σε αυτήν συμμετείχαν επίσης εκπρόσωποι και από άλλους εργατικούς κλάδους όπως για παράδειγμα απο τους εργάτες στην

Μεταλλουργία, στα πετρέλαια και στο μετρό του Sao Paolo, εκφράζοντας τη στήριξή τους στο κίνημα , με διάφορες δράσεις και στάση εργασίας .

Όταν ο Μπολσονάρου ερωτήθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες για την απεργία, χαρακτήρισε τους διαδηλωτές ‘χρήσιμους ηλίθιους’.Το μόνο όμως που κατάφερε με αυτόν του τον χαρακτηρισμό, ήταν να συμμετέχουν στις δράσεις περισσότερες χιλιάδες άνθρωποι.

Συνεχίστε την αντίσταση και οργανώστε την γενική απεργία!

Η 15η Μάη έδειξε, πως η μαζική κινητοποίηση μπορεί και πρέπει να νικήσει τις επιθέσεις της κυβέρνησης. Αυτή η μεγάλη κινητοποίηση του 1.5 εκατομμυρίου διαδηλωτών θα έπρεπε να χρησιμεύσει ως προετοιμασία **για την γενική απεργία** της 14ης Ιουνίου που ήδη έχει αναγγελθεί. Ωστόσο, στο αίτημα για την υπεράσπιση της εκπαίδευσης πρέπει να προστεθεί η η πάλη ενάντια στην αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση και η ανατροπή όλων των ακραία νεοφιλελεύθερων οικονομικών πολιτικών του πρώην Προέδρου Temer και της σημερινής κυβέρνησης Μπολσονάρου.

υτό όμως που θα έπρεπε να είναι ο ‘αγώνας ενάντια στη μεταρρύθμιση για την κοινωνική ασφάλεια’,οφείλει να προστεθεί στην υπεράσπιση της Παιδείας και στην κατάργηση όλων των υπερφιλελεύθερων οικονομικών μέτρων του πρώην προέδρου Τέμερ και της νυν κυβέρνησης του Μπολσονάρο.Η 15Μ απέδειξε πως αυτό είναι δυνατόν να γίνει.

https://www.thecommunists.net/home/deutsch/brasilien-1-5-millionen-demonstranten-auf-den-stra%C3%9Fen-widersetzen-sich-den-angriffen-von-bolsonaro/

The Proletariat as an International Class

The program of *Revolutionary Defeatism* means that the working class in imperialist countries must never defend its "fatherland". This reflects the sharp opposition of the working class against the imperialist state. It represents the fact that that there are no common interests whatsoever between the proletariat and the oppressed on one hand and their imperialist masters on the other.

Basically this means nothing else but the application of the Marxist program and the general methods of the class struggle to the terrain of anti-chauvinist and anti-militarist struggle. It is based on the axiom that the working class is by its very nature an *international* class. This has been already most famously formulated by Karl Marx and Friedrich Engels in their *Communist Manifesto* in 1847:

"*The working men have no country. We cannot take from them what they have not got. Since the proletariat must first of all acquire political supremacy, must rise to be the leading class of the nation, must constitute itself the nation, it is so far, itself national, though not in the bourgeois sense of the word*." [1]

This statement has caused many protests as well as confusion. The right-wing chauvinists have utilized these words in order to slander socialists as "*men without fatherland*" ("*vaterlandslose Gesellen*" as they used to say in Germany). The opportunist social democrats and Stalinists have internalized this reactionary prejudice and work hard to prove to the bourgeois "public opinion" that they are different to

the Marxists, i.e. that they have become loyal defenders of their imperialist fatherland.

Other critiques, often progressive people with better intentions then the chauvinists and social democrats but not necessarily with more brain, interpret the words of the founders of scientific socialism in another distorted way. They deduce from the *Communist Manifesto* that socialists have not interest in the *national question* and, consequently, refuse to defend peoples against national oppression.

It needs only a small amount of historical knowledge to understand that nothing could be more at odds with the truth than such a misinterpretation. It should be sufficient to point out that, at the same time when Marx and Engels were writing the *Manifesto* and spreading it to the European continent, they rallied in words and deeds for the support of the national liberation struggle of the Polish people. In fact, the cause of Poland's independence was one of the most important factors which led to the foundation of the First International in 1864 as David Riazanov, the famous founder of the Marx-Engels Institute in the Soviet Union (until his persecution by the Stalinists in 1931), pointed out. [2]

Likewise Marx and Engels supported the national unification of Germany, called for a revolutionary war of Germany against Tsarist Russia and sided with the Italian people against Habsburg Empire. Later they continued their unconditional support for the national liberation struggles of oppressed people like e.g. the Irish people or the Indians fighting against the British occupation. [3]

At the first sight this seems to be a contradiction … but only if one approaches this issue from a formalistic and mechanistic point of view. Let us explain the Marxist method

on internationalism and the national question in more detail.

When Marx and Engels stated that "*the working men have no country*", they meant that the working class has no "natural" loyalty to the specific country of their origin. The workers of this or that foreign country are to them as close as the comrades from their own country.

The relation of a class conscious worker to the imperialist state is similar to the relation to the corporation in which she or he is employed. The worker will have the same solidarity to the worker of another corporation (regardless whether the two corporations are rivals on the market or not) than to the worker of his or her corporation. The whole idea of workers solidarity and trade unions is built on this fundamental insight in the *class nature* of workers.

The same holds true for workers solidarity when it comes to border, passport and skin color. The class conscious worker feels the same attachment to the worker living in another country, coming from another country or having a different skin color like the worker living in his or her own country, being born in the same country or having the same skin color.

What constitutes our identity is not the passport or the skin color but our existence as a class which faces basically the same conditions of exploitation and oppression by the capitalists and their state machinery. The identity across the classes based on passport or skin color is a result of manipulation by the ruling class, their media, and their political preachers. Only the identity of class irrespective of passport or skin color is the true identity of the proletariat and the oppressed.

Internationalism and National Liberation

So why did Marx and Engels support various national struggles and why do we so today? It is because we fight for the eradication of all forms of exploitation and oppression. National oppression is a form of oppression which serves the ruling class of this or that country. This is why revolutionaries must support the struggle to smash such national oppression.

But class conscious workers approach such opposition against national oppression from an *internationalist* point of view. This means that they support the struggle for national equality of *all* oppressed people – irrespective if these oppressed people live in the same country or another, if they live on the same continent or another or if they have the same skin color or another. We fight against national oppression because we know that only the absence of any oppression can open the road to freedom and wealth for humanity and not because we share the same passport or skin color with the oppressed people concerned.

This is what Marx and Engels meant in the *Communist Manifesto* and this is what we mean when we say that the working class is essentially an international class.

From this fundamental proletarian internationalist understanding logically follows the tactics of *Revolutionary Defeatism*. The class conscious worker in the corporation A can not actively support his or her boss to prevail over the rivaling corporation B in the economic competition. The class conscious worker of the corporation A will seek contact to their colleagues employed in the corporation B so that they can stop being played against each other and fight together

against both bosses.

Likewise will the class conscious worker fight against any chauvinist position of his or her colleagues who oppose that a migrant worker could join the workforce. And so will progressive male workers reject any opposition against employing a woman worker or elder workers will reject any opposition against employing a young worker. Such opposition against any form of reactionary chauvinism and backward guildism has always been a basic principle of the workers movement since the day of the First International in the times of Marx and Engels and so it is today.

It has also been an axiom for the revolutionary workers movement that the capitalist state is a thoroughly alien body which the proletariat does not defend but which it has to be destroyed and replaced with a new commune-type of state based on workers and poor peasant councils and militias. Or, to put it in the words of Lenin:

„Imperialism—the era of bank capital, the era of gigantic capitalist monopolies, of the development of monopoly capitalism into state-monopoly capitalism—has clearly shown an extraordinary strengthening of the "state machine" and an unprecedented growth in its bureaucratic and military apparatus in connection with the intensification of repressive measures against the proletariat both in the monarchical and in the freest, republican countries.." [4]

This is why the Marxists have always rejected the daydreams of reformists and centrists that the state can be reformed and capitalism be transformed without violence: „*The supersession of the bourgeois state by the proletarian state is impossible without a violent revolution*." [5]

The same idea has been articulated by Nikolai Bukharin, a leading theoretician of the Bolshevik Party:

„The general pattern of the state's development is therefore as follows: in the beginning the state is the sole organization of the ruling class. Then other organizations begin to spring up, their numbers multiplying especially in the epoch of finance capitalism. The state is transformed from the sole organization of the ruling class into one of its organizations, its distinction being that it has the most general character of all such organizations. Finally, the third stage arrives, in which the state swallows up these organizations and once more becomes the sole universal organization of the ruling class, with an internal, technical division of labor. The once-independent organizational groupings become the divisions of a gigantic state mechanism, which pounces upon the visible and internal enemy with crushing force. Thus emerges the finished type of the contemporary imperialist robber state, the iron organization, which with its tenacious, raking claws embraces the living body of society. This is the New Leviathan, beside which the fantasy of Thomas Hobbes looks like a child's toy." [6]

In summary, as we stated in the *Theses on Revolutionary Defeatism*, just as the workers of a given enterprise have no common interests with their boss, so has the working class no common interests with the ruling class of a given capitalist state. As the workers want to weaken, defeat and finally expropriate the owners of "their" corporation, so do the workers of a given imperialist country desire to weaken, defeat and finally overthrow the ruling class. For these reasons the workers will utilize every conflict in which their class enemy is involved in order to advance their interests and to strengthen their fighting power.

The working class will wholeheartedly defend its fatherland or

its enterprises *only after* it has overthrown and expropriated the imperialist bourgeoisie and created a socialist state and economy. Only under such conditions is any patriotism towards their country justified and progressive.

The same holds true for the working class of semi-colonial countries which is under attack by imperialist powers or oppressed people fighting against foreign occupation or a reactionary dictatorship. In such cases, the defense of the fatherland is also legitimate.

On Aristocratism and the Labor Aristocracy

We will finish this chapter by briefly discussing an argument which is raised by some sectors of socialists against our theory. There is the criticism that the international unity of the working class between the imperialist and the semi-colonial countries is not possible since the monopoly capitalists bribe the whole working class in the imperialist countries.

It is the classic Marxist position, which the RCIT has defended and elaborated in various documents, that the upper stratum of the proletariat in the imperialist countries is indeed bribed by the bourgeoisie. [7] However, we think it would be a wrong and superficial exaggeration to imagine that the *mass of the workers* in the imperialist countries have been bribed. True, *to a certain degree* the mass of the workers in the imperialist countries gain from the super-exploitation of the semi-colonial world – for example from the import of cheap consumer commodities like clothes, television or mobile telephones. This was not the first time in capitalism's history. For example, as a result of its world hegemonic role

as a colonial power British capitalism enjoyed price deflation in the last quarter of the 19th century. Theodore Rothstein – a Russian-Jewish publicist living in Britain who was a supporter of the Bolsheviks and a leader of the left wing of the British Socialist Party – elaborated in his book on the history of the workers movement in Britain the important role of price deflation in strengthening reformism and the politics of class collaborationism in the working class and hence the labor bureaucracy. [8]

But this must be qualified against the disadvantages of capitalist globalization for the mass of the workers in the imperialist countries. The outsourcing of production, the depression of wages because of the international trade and migration etc. – all this is to the disadvantage of the lower and middle strata of the proletariat in the imperialist countries.

As we have shown above the mass of the working class – the low- and middle-skilled labor – in North America, Western Europe and Japan have massively lost income in the past decade and only the upper stratum, often part of the privileged labor aristocracy, has been able to increase their share of income. But it is this low- and middle-skilled labor which constitutes the majority of the proletariat – even in the old imperialist countries.

In Table 27 we see that 60.7% of the labor force in the old imperialist countries belongs to the low- and middle-skilled sectors. (The share of the low and middle strata of the global labor force is even bigger with 82%.) If we bear in mind that not all labor force are part of the working class (just take into account the salaried intermediate layer among which a disproportional high share is high-skilled), we can see that a decisive majority of the working class in the old imperialist

countries does not belong to the upper stratum of which a significant sector is part of the bribed labor aristocracy.

Table 27: Share of Employment by Broad Occupation (Skill), World and Regions, 2013 [9]

World region	*Low-Skilled*	*Medium-Skilled*	*High-Skilled*
World total	16.0%	66.0%	18.0%
Developed Economies	9.8%	50.9%	39.3%
Central & South Eastern Europe	14.1%	33.5%	52.4%
East Asia	8.2%	79.7%	12.1%
South East Asia and the Pacific	22.0%	65.6%	12.4%

South Asia 27.7% 58.5% 13.8%

Latin America and the Caribbean 19.0% 61.3% 19.8%

Middle East and North Africa 12.0% 65.7% 22.4%

Sub Saharan Africa 16.2% 79.2% 4.6%

In our opinion one can say that while the labor aristocracy has some short-term (but not fundamental, historic) interests in keeping capitalism, this is not the case for the mass of the workers in the old imperialist countries. They have no interest whatsoever in defending the capitalist system. Their interest is to join the big majority of the world proletariat which is living in the semi-colonial and emerging imperialist countries and to fight together for the permanent revolution to build world –wide socialism.

Given the fact the huge majority of the international proletariat lives outside the old imperialist countries and given the fact that it is less infected by the imperialists' pacifying mechanism (the weight of the class-collaborationist ideologies of reformism, the hope to be part of the "rich islands" in a tumultuous world, the sophisticated techniques of an manipulating and integrating media world, etc.), it is

clear that the focus of the international class struggle and of the world working class is outside of the old capitalist countries. In other words, the focus has moved to the South as well as new capitalist countries with a powerful proletariat like China.

From this follows also the specific and important role of migrants as they are coming from the South and live now on North America, Western Europe or Russia. They can play the role of transmission belts between the two parts of the world: they can bring the militant fighting spirit from their home countries to the North and transmit various skills and experiences from the North to the South.

[1] Karl Marx and Frederick Engels: Manifesto of the Communist Party (1847), in: MECW Vol. 6, pp. 502-503

[2] See David Riazanov: Die Entstehung der Internationalen Arbeiter-Assoziation (Zur Geschichte der Ersten Internationale), in: Marx-Engels-Archiv. Zeitschrift des Marx-Engels Instituts in Moskau, Vol. 1, pp.165-173, Marx-Engels-Archiv Verlagsgesellschaft, Frankfurt am Main 1925 (Politladen-Reprint, Erlangen 1971)

[3] For Marx and Engels approach on the national question see e.g. Roman Rosdolsky: Engels and the “Nonhistoric” Peoples: The National Question in the Revolution of 1848, Critique Books, Glasgow 1986; Michel Löwy: Marxists and the National Question, in: New Left Review 96, March-April 1976, pp. 81-100; Neil A. Martin: Marxism, Nationalism, and Russia, in: Journal of the History of Ideas, Vol. 29, No. 2 (April-June 1968), pp. 231-252

[4] V. I. Lenin: The State and Revolution. The Marxist Theory of the State and the Tasks of the Proletariat in the Revolution; in: CW Vol. 25, p.326

[5] V. I. Lenin: The State and Revolution. The Marxist Teaching on the State and the Tasks of the Proletariat in the Revolution (1917), in: LCW Vol. 25, p. 405. See also: „*The proletarian revolution is impossible without the forcible destruction of the bourgeois state machine and the substitution for it of a new one which, in the words of Engels, is "no longer a state in the proper sense of the word.*" (V. I. Lenin: The Proletarian Revolution and the Renegade Kautsky, in: LCW Vol. 25, p. 237). Lenin's position, which has become the fundament for the Marxist theory of revolution (despite the rejection by the revisionists of past and present who believe in the possibility of peaceful transformation to socialism like Kautsky in the last century and Peter Taffee's CWI or Alan Woods IMT today), is based on the analysis of Marx and Engels. See e.g.:

„*The centralized State power, with its ubiquitous organs of standing army, police, bureaucracy, clergy, and judicature organs wrought after the plan of a systematic and hierarchic division of labour- originates from the days of absolute monarchy, serving nascent middle-class society as a mighty weapon in its struggles against feudalism. (…) ; but its political character changed simultaneously with the economic changes of society. At the same pace at which the progress of modern industry developed, widened, intensified the class antagonism between capital and labour, the state power assumed more and more the character of the national power of capital over labour, of a public force organized for social enslavement: of an engine of class despotism.*" (Karl Marx: The Civil War in France, in: MECW Vol. 22, pp. 328-329)

"*This executive power with its enormous bureaucratic and military organisation, with its extensive and artificial state machinery, with a host of officials numbering half a million, besides an army of another half million, this appalling parasitic body, which enmeshes the body of French society like a net and chokes all its pores, sprang up in the days of the*

absolute monarchy, with the decay of the feudal system, which it helped to hasten. The seignorial privileges of the landowners and towns became transformed into so many attributes of the state power, the feudal dignitaries into paid officials and the motley pattern of conflicting medieval plenary powers into the regulated plan of a state authority whose work is divided and centralised as in a factory. The first French Revolution, with its task of breaking all separate local, territorial, urban and provincial powers in order to create the civil unity of the nation, was bound to develop what the absolute monarchy had begun: the centralisation, but at the same time the extent, the attributes and the agents of governmental power. Napoleon perfected this state machinery. The Legitimist monarchy and the July monarchy added nothing but a greater division of labour, growing in the same measure as the division of labour within bourgeois society created new groups of interests, and, therefore, new material for state administration. Every common interest was straightway severed from society, counterposed to it as a higher, general interest, snatched from the activity of society's members themselves and made an object of government activity, whether it was a bridge, a schoolhouse and the communal property of a village community, or the railways, the national wealth and the national university of France. Finally, in its struggle against the revolution, the parliamentary republic found itself compelled to strengthen, along with the repressive measures, the resources and centralisation of governmental power. All revolutions perfected this machine instead of breaking it. The parties that contended in turn for domination regarded the possession of this huge state edifice as the principal spoils of the victor." (Karl Marx: The Eighteenth Brumaire of Louis Bonaparte (1852), in: MECW Vol. 11, pp. 185-186)

[6] Nikolai Bukharin: Toward a Theory of the Imperialist State (1915), in: Robert V. Daniel: A Documentary History of Communism, Vol. 1, Vintage Russian Library, Vintage Books, New

York 1960, p. 85, https://www.marxists.org/archive/bukharin/works/1915/state.htm

[7] See on this e.g. Michael Pröbsting: Marxism and the United Front Tactic Today. The Struggle for Proletarian Hegemony in the Liberation Movement in Semi-Colonial and Imperialist Countries in the present Period, RCIT Books, Vienna 2016, https://www.thecommunists.net/theory/book-united-front/, Chapter III

[8] See Theodore Rothstein: Beiträge zur Geschichte der Arbeiterbewegung in England, Vienna 1929, Chapter "Die Periode des Trade Unionismus"

[9] International Labour Office: World Employment and Social Outlook – Trends 2015, pp. 72-89, Supporting Data

https://www.thecommunists.net/theory/anti-imperialism-in-the-age-of-great-power-rivalry/chapter-13/

Κλιματική αλλαγή-ώρα μηδέν

Το κλίμα, τα οικοσυστήματα, η ανθρωπότητα κινδυνεύουν ΑΜΕΣΑ από τον καπιταλισμό!

Σε εποχή μη αναστρέψιμης διαδικασίας καταστροφών στα οικοσυστήματα εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής θα εισέλθει η ανθρωπότητα αν μέσα στα επόμενα δεκαπέντε χρόνια δεν υπάρξουν

«σημαντικές και πρωτοφανείς αλλαγές» που θα επιτρέψουν να αποφευχθεί η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας της ατμόσφαιρας πάνω από 1,5 βαθμό Κελσίου σε σχέση με την προβιομηχανική εποχή. Ήδη η αύξηση έχει ξεπεράσει ελαφρά τον 1 βαθμό Κελσίου… Αυτές οι «σημαντικές και πρωτοφανείς αλλαγές» θα απαιτήσουν τον εξίσου «πρωτοφανή» παγκόσμιο συντονισμό αλλά και «πρωτοφανή» κλιμάκωση ρηξικέλευθων αλλαγών στο παραγωγικό, ενεργειακό και καταναλωτικό πρότυπο. Ποιος έχει τον καπιταλισμό ικανό για τέτοια «πρωτοφανή» πράγματα;

Πώς έχει το ζήτημα; Αυτό που κάποτε ήταν μια επίφοβη «ιστορική απειλή», απειλή μέλλουσα να εκδηλωθεί σε κάποιο όχι κοντινό μέλλον, τώρα είναι μια απειλή που προσλαμβάνει άμεσο -στην κλίμακα του ιστορικού χρόνου- χαρακτήρα. Ό,τι είναι εντελώς απαραίτητο να γίνει, πρέπει να γίνει μέσα στην επόμενη δεκαπενταετία! Τα γνωστά και στερεότυπα κλισέ για τον «κόσμο που θα παραδώσουμε στα παιδιά μας» χάνουν πια το νόημά τους: δεν πρόκειται πλέον για την τύχη των μελλοντικών γενεών, αλλά όσων βρίσκονται σήμερα εν ζωή. Φτάσαμε στο ιστορικό σημείο καμπής, στο σημείου όπου η «ποσότητα μετατρέπεται σε ποιότητα» εδώ και τώρα…

Η «τρομοκρατική» έκθεση του ΟΗΕ

Τη ζοφερή πραγματικότητα μας υπενθύμισε πρόσφατα, με ειδική έκθεσή της για το ζήτημα που δόθηκε στη δημοσιότητα στο Ίντσον της Νότιας Κορέας, η Διακυβερνητική Επιτροπή για την Αλλαγή του Κλίματος, η κορυφαία κλιματική ομάδα των Ηνωμένων Εθνών. Η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας της ατμόσφαιρας κατά 1,5 Βαθμό Κελσίου σε σχέση με τα προβιομηχανικά επίπεδα (από 1-1,2 βαθμό που ήδη έχει αυξηθεί) εγκυμονεί τον κίνδυνο «μακροχρόνιων και μη αναστρέψιμων αλλαγών όπως η πλήρης απώλεια οικοσυστημάτων» δήλωσε ο Hans-Otto Pörtner, Συμπρόεδρος της Ομάδα ΙΙ της Διακυβερνητικής Επιτροπής για την Αλλαγή του Κλίματος.

«Ο περιορισμός της θερμοκρασίας στους 1,5 °C είναι δυνατός μέσα από τους νόμους της χημείας και της φυσικής, αλλά αυτό θα απαιτούσε πρωτοφανείς αλλαγές», όπως η εξάλειψη της χρήσης άνθρακα για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, δήλωσε ο Jim Skea, Συμπρόεδρος της ομάδας εργασίας της Διακυβερνητικής Επιτροπή για την Αλλαγή του Κλίματος III.

Για να έχουμε μια πιο παραστατική και συγκεκριμένη ιδέα για τι μιλάμε, ιδού ένα πρόχειρο απάνθισμα των καταστροφών που τείνουν να κλιμακωθούν και να γίνουν μη αναστρέψιμες:

• Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι θα εκτοπιστούν μέχρι το 2050

• Οι πυρκαγιές θα οκταπλασιαστούν και θα γίνουν πιο καταστροφικές μέχρι το 2100.

• 136 από τα πιο ιστορικά μέρη του κόσμου θα εξαφανιστούν κάτω από τη στάθμη της θάλασσας.

• Θα υπάρξει μεγάλη εξάπλωση του δάγκειου πυρετού και της ελονοσίας.

• Οι τυφώνες θα γίνουν πολύ πιο έντονοι και υγροί.

• Η ερημοποίηση και η λειψυδρία θα επεκταθούν επικίνδυνα σε πολλά μέρη του πλανήτη.

• Κάποια από τα μικρά νησιωτικά έθνη θα χαθούν.

• Το 100% των υφάλων θα εξαφανιστεί μέχρι το 2050.

• Ο αριθμός των υποσιτισμένων παιδιών θα αυξηθεί κατά 20.000.000 μέχρι το 2050 μόνο από αυτή την αιτία.

Το ερώτημα πόσο σύντομα θα συμβούν όλα αυτά είναι παραπλανητικό: συμβαίνουν ήδη σε «ήπιους» ρυθμούς, που θα κλιμακώνονται με την πάροδο του χρόνου και πάρουν μη αναστρέψιμη δυναμική ύστερα από μία δεκαπενταετία!

Είναι ο καπιταλισμός, ηλίθιε!

Όλα αυτά ανακοινώνονται και λέγονται σε μια περίοδο που τη θέση του εντελώς ανεπαρκούς και με όρους καπιταλιστικής αγοράς «παγκόσμιου συντονισμού» των προηγούμενων δυόμισι δεκαετιών έχει πάρει ο ραγδαίος παγκόσμιος… σποσυντονισμός. Η όξυνση των ανταγωνισμών μεταξύ των ισχυρότερων καπιταλιστικών χωρών, με μπροστάρη τον Ντόναλντ Τραμπ και η «επανεθνικοποίηση» των κρατικών πολιτικών που κερδίζει διαρκώς έδαφος, οδηγούν σε «πάγωμα» ή και κατάρρευση τις διεθνείς συνθήκες για το κλίμα. Όταν ο Τραμπ καταγγέλλει τις σχετικές διεθνείς συνθήκες σαν… παγκόσμια συνωμοσία κατά των συμφερόντων των ΗΠΑ και θεωρεί ότι η κλιματική αλλαγή είναι κατασκευή των πρωτεργατών αυτής της συνωμοσίας, τότε ο παγκόσμιος αποσυντονισμός είναι εξασφαλισμένος…

Δεν πρόκειται προφανώς για θεωρητικές διαφορές στις εκτιμήσεις και τα αναλυτικά πρότυπα για την κλιματική αλλαγή, ούτε καν για διαφορετικά συμφέροντα στον τομέα της ενέργειας (παρόλο που καθόλου αμελητέος είναι), αλλά για όξυνση των κρατικών ανταγωνισμών για όλους τους δυνατούς λόγους: Εξαιτίας των συνεπειών της κρίσης του 2008 και των προβλέψεων για νέα κρίση (που όλοι συμφωνούν ότι η διαχείρισή της θα είναι πολύ πιο ανταγωνιστική απ’ ό,τι η προηγούμενη), εξαιτίας γεωπολιτικών λόγων 9ανακατανομή ισχύος στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα), εξαιτίας επιμέρους συμφερόντων (στην ενέργεια κ.λπ.) κ.λπ. κ.λπ.

Η ίδια η διαχείριση των συνεπειών της κλιματικής αλλαγής εξάλλου είναι μια «εξωφρενικά ακριβή υπόθεση»: Η καταστροφή περιουσιακών στοιχείων και υποδομών, οι βίαιοι εκτοπισμοί, οι ξηρασίες, οι εξαφανίσεις ειδών και όλα τα «φαινόμενα» που συνοδεύουν την κλιματική αλλαγή έχουν ένα διαρκώς αυξανόμενο οικονομικό κόστος. Μέχρι το 2030, η κλιματική αλλαγή αναμένεται να κοστίζει στην «παγκόσμια οικονομία» 700 δισ. δολάρια ετησίως!

Ο καπιταλισμός, το σύστημα της αναρχίας των ανταγωνιζόμενων ατομικών κεφαλαίων και των ανταγωνιζόμενων εθνών-κρατών που μετέχουν στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, δεν γνωρίζει άλλο τρόπο

να διαχειρίζεται όλα αυτά παρά με τον ανταγωνισμό και την προσπάθεια μετάθεσης των συνεπειών στους «άλλους».

Ωστόσο, οι «άλλοι» δεν είναι μόνο τα άλλα έθνη-κράτη, αλλά και οι εργαζόμενες τάξεις. Ποιος πιστεύει ότι ο καπιταλισμός, ιδιαίτερα μάλιστα ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός ανάμεσα στην κρίση του 2008 και την επόμενη που έρχεται αναπόφευκτα, θα δαπανήσει τα τεράστια ποσά που απαιτούνται για να αποζημιώσει και συνδράμει τα φτωχά θύματα των καταστροφών από την κλιματική αλλαγή και να ανασυγκροτήσει τις κοινωνικού χαρακτήρα υποδομές που καταστρέφονται;

Η υπόθεση της κλιματικής αλλαγής είναι λοιπόν ταξική σε όλη την κλίμακα και με όλη τη σημασία της λέξης:

Πρώτο, η φύση, το κατά Μαρξ «οργανικό σώμα του ανθρώπου» κινδυνεύει όχι λόγω της «βιομηχανοποίησης» γενικά, αλλά λόγω της καπιταλιστικά ασύδοτης εκμετάλλευσής της ειδικά.

Δεύτερο, στον ανταγωνισμό μεταξύ των εθνών-κρατών για τη μετακύλιση των συνεπειών στους «άλλους», είναι τα πιο φτωχά έθνη που θα υποστούν τις μεγαλύτερες συνέπειες.

Τρίτο, μέσα σε κάθε επιμέρους έθνος-κράτος, είναι οι εργαζόμενες τάξεις που θα «πληρώσουν το μάρμαρο», καθώς το «κοινωνικό κράτος» και οι κοινωνικές υποδομές απαξιώνονται και καταρρέουν.

Ύστερα από μερικούς αιώνες καπιταλιστικής ασυδοσίας ενάντια στη φύση και τον άνθρωπο, «η ποσότητα μετατρέπεται σε ποιότητα» όχι μόνο με την έννοια ότι οι επιμέρους και σταδιακές καταστροφές διαμορφώνουν «εδώ και τώρα» τους όρους για μια μη αναστρέψιμη διαδικασία καταστροφών ιστορικών διαστάσεων, αλλά και με την έννοια ότι για να ανακοπεί αυτή η διαδικασία προς την καταστροφή δεν αρκούν πλέον επιμέρους μέτρα τεχνοκρατικού χαρακτήρα, αλλά η ανατροπή του καπιταλισμού! Μόνο μια παγκόσμια σοσιαλιστική κοινότητα μπορεί να αναλάβει το υπαρξιακής σημασίας έργο του παγκόσμιου συντονισμού για την αποκατάσταση της φύσης σαν «οργανικού

σώματος του ανθρώπου». Διότι απλούστατα αυτό το έργο απαιτεί τη ριζική αλλαγή υποδείγματος-συστήματος: ενεργειακού, οικονομικού, οργάνωσης των παγκόσμιων σχέσεων, εν τέλει κοινωνικού. Φτάσαμε στο σημείο που μια τέτοια αλλαγή δεν είναι απλώς το ιδεώδες των σοσιαλιστών και κομμουνιστών, αλλά υπαρξιακή ανάγκη!

Ε, όχι και περήφανοι για τον Αντετοκούνμπο

Κανείς δεν δικαιούται να νιώθει «εθνικά υπερήφανος» για την επιτυχία του Γιάννη Αντετοκούνμπο που τα καταφέρε παρά και όχι εξαιτίας της Ελλάδας.

Είναι γνωστό ότι στην χώρα της φαιδράς πορτοκαλέας, είμαστε… πανηγυριώτες. Όταν μάλιστα μιλάμε για αθλητικές επιτυχίες, ένας εσμός «εθνικά υπερήφανων» ξεχύνεται με προτεταμένο το χέρι για χειραψίες και selfies με εκείνους που πέτυχαν και «έκαναν την χώρα περήφανη».

Το βραβείο του πολυτιμότερου παίκτη του NBA για την κανονική διάρκεια της σεζόν που πέρασε, στον Γιάννη Αντετοκούνμπο, έδωσε το έναυσμα για να ξεκινήσει και πάλι το πανηγύρι των… τεράτων που ντύνονται νεράιδες.

Πολιτευτές παρατάξεων που ήθελαν «να ανακαταλάβουν τις πόλεις από τους μετανάστες», που δήθεν δεν μπορούσαν να συλλαβίσουν σωστά το όνομά του, που διεκδικούν το… δικαίωμά τους να τους αποκαλούν «λαθρομετανάστες», που αρνούνται την ιθαγένεια σε παιδιά μεταναστών που γεννήθηκαν εδώ (εκτός αν είναι να παίξουν στο NBA), θιασώτες του κάθε κολαστηρίου τύπου Αμυγδαλέζας ή Μόριας, αισθάνονται περήφανοι και στέλνουν συγχαρητήρια στον Σεπολιώτη Αντετοκούνμπο.

Ακόμα και η Ελληνική Αστυνομία, έστειλε συγχαρητήρια στον MVP του NBA. Προφανώς γιατί τους ξέφυγε. Όχι, κανείς δεν μπορεί να δηλώνει περήφανος ως Έλληνας για την επιτυχία του Αντετοκούνμπο. Ο Γιάννης τα κατάφερε παρά τα εμπόδια που του έβαζε η χώρα, οι νόμοι και το πολιτικό της προσωπικό και όχι βέβαια εξαιτίας τους.

Αυτοί που δικαιούνται να νιώθουν υπερήφανοι για την επιτυχία του Γιάννη, είναι λίγοι, μετρημένοι. Προφανώς η οικογένειά του, οι συναθλητές και οι προπονητές του στον Φιλαθλητικό του Ζωγράφου, αλλά και όσοι του έδειξαν την αλληλεγγύη τους, όσο τα έβγαζε δύσκολα πέρα στα πρώτα χρόνια της ζωής του.

Οι υπόλοιποι άλλωστε, αν δεν είχε πάρει τον δρόμο για το καλύτερο πρωτάθλημα μπάσκετ του κόσμου, θα ζητούσαν είτε τη σύλληψή του για παραεμπόριο, είτε θα του αρνούνταν κάποιο επίδομα γιατί «είναι μόνο για Έλληνες».

Όσοι από την άλλη αισθάνονται ένα ίχνος ντροπής για όσα χρειάστηκε να περάσει αυτό το παιδί μέχρι να φτάσει εκεί που έφτασε, καλούνται να τα βάλουν με τους «εθνικά υπερήφανους» ώστε την επόμενη μέρα οι μετανάστες πρώτης, δεύτερης ή και οποιασδήποτε γενιάς να μην χρειαστεί να περάσουν τα ίδια, ακόμα και αν τελικά δεν είναι να καταλήξουν στο NBA.

https://www.reader.gr/news/apopseis/297366/e-ohi-kai-perifanoi-gia-ton-antetokoynmpo?fbclid=IwAR1-RFSqO3Du6a4kyJMW8JmLvuKCYtUTjvUQ1YMbX8TM4a8ciYpn5wi725k

---

1936: ο Ισπανικός Εμφύλιος

Εργατική εξέγερση και εξουσία, εμφύλιος πόλεμος, προδοσία και αντεπανάσταση

Των Γεωργίας Μπαλτατζή – Βαγγέλη Λιγάση

Ο Ισπανικός Εμφύλιος είναι ένας από τους 3 εμφύλιους πολέμους του προηγούμενου αιώνα (με την έννοια της άμεσης αντιπαράθεσης τάξης εναντίον τάξης και όχι αγροτικούς ή εθνικοαπελευθερωτικούς πολέμους του 3ου Κόσμου). Με μεγάλη διάρκεια (’18-’21 ο Ρωσικός, ’36-’39 ο Ισπανικός και ’46-’49 ο Ελληνικός), με κοινά χαρακτηριστικά αλλά και διαφορές. Η ρώσικη επανάσταση τερματίζει τον 1ο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και οι «Κόκκινοι» νικούν (μια νίκη πύρρειος, όπως αποδείχτηκε στη συνέχεια). Στον ισπανικό και ελληνικό εμφύλιο νικούν οι «Λευκοί». Η νίκη του Φράνκο στον ισπανικό εμφύλιο δίνει την δυνατότητα στους ιμπεριαλιστές να προχωρήσουν στο μεταξύ τους ξεκαθάρισμα λογαριασμών (πρελούδιο του 2ου Π.Π.), ενώ η νίκη στον Γράμμο και το Βίτσι «τακτοποιεί» τη μεταπολεμική μοιρασιά της λείας χωρίς απρόσκλητους καλεσμένους (επίλογος του 2ου Π.Π.).

Στην ελληνική αριστερά είναι συνηθισμένη η παρομοίωση του ισπανικού με τον ελληνικό εμφύλιο («δημοκρατία εναντίον φασισμού» κ.λπ.). Με τα δεδομένα που θα παραθέσουμε, νομίζουμε πως τεκμηριώνεται ο ισχυρισμός ότι ο ισπανικός εμφύλιος, τόσο από άποψη κλίμακας όσο και λόγω των εμπλεκόμενων κοινωνικών δυνάμεων, πλησίαζε περισσότερο στη σημασία και το κόστος της ήττας της ρώσικης επανάστασης παρά στον ελληνικό εμφύλιο.

Το κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο

Στις αρχές της δεκαετίας του ’30, η χώρα των παλιών κονκισταδόρων είναι μια ξεπεσμένη αποικιακή αυτοκρατορία εξαιτίας άλυτων προβλημάτων δύο αιώνων (αφότου σταμάτησε να δίνεται διέξοδος από τις αμερικανικές αποικίες). Σε μια χώρα περίπου 25 εκατομ., οι αγρότες αποτελούν το 70% του πληθυσμού. Εκατομμύρια αγρότες δουλεύουν ως άκληροι εργάτες σε τεράστια λατιφούντια στις κεντρικές και νότιες περιοχές της χώρας. Σχέσεις αίματος δένουν την πανίσχυρη καθολική Εκκλησία και τον στρατό με τους γαιοκτήμονες. Επιπλέον, αυτονομιστικά – αποσχιστικά αιτήματα στον Βορρά (Βάσκοι, Γαλικία) και στα νοτιοανατολικά (Καταλονία) κάνουν το ρόλο του στρατού κεντρικό για την ενότητα της χώρας και την κυριαρχία της αστικής τάξης.

Ωστόσο, περίπου 2,5 εκατομμύρια εργάτες είναι συγκεντρωμένοι στην πρωτεύουσα Μαδρίτη, στα ναυπηγεία και τις χαλυβουργίες της χώρας των Βάσκων, στα ανθρακωρυχεία, μεταλλωρυχεία της Αστουρίας κ.λπ. αλλά με το 60% αυτών να είναι συγκεντρωμένοι στην Καταλονία. Αυτό το προλεταριάτο είναι οργανωμένο σε δύο

μεγάλες συνδικαλιστικές οργανώσεις: πρώτα και κυρίαρχα στη **CNT** που είναι η αναρχική συνομοσπονδία εργασίας (FAI – ιβηρική αναρχική ομοσπονδία το πολιτικό της σκέλος) με πάνω από 1 εκατομμ. μέλη και απόλυτα κυρίαρχη στην Καταλονία, και κατά δεύτερο λόγο η **UGT** (συνομοσπονδία που συνδεόταν με το Σοσιαλιστικό Κόμμα – PSOE). Το σταλινικό ΚΚ (PCE) έχει ελαχιστότατη επιρροή μέχρι το 1934-35 (3 χιλιάδες μέλη και 3% στις εκλογές) λόγω της προηγούμενης στάσης του που κατήγγειλε σαν σοσιαλφασίστες όσους αγωνιστές δεν ήταν στις γραμμές του. Υπήρχαν επίσης κοντά στα μεγέθη του ΚΚΙ άλλες 3 οργανώσεις της Αριστεράς, με σημαντικότερη την τροτσκίζουσα κομμουνιστική αριστερά του Αντρέ Νιν απ' όπου θα προέλθει το 1935 το εργατικό κόμμα μαρξιστικής ενότητας – POUM.

Την περίοδο εκείνη υπάρχουν μισοφασιστικά εθνικιστικά κόμματα με ηγεσία το μπλοκ γαιοκτημόνων-στρατού-εκκλησίας και ρίζες στους μικροϊδιοκτήτες γης στα δυτικά (καρλίστες) και στους μικροαστούς των πόλεων (φαλαγγίτες). Τα αστικά κόμματα, δεξιά (καθολική δεξιά, αυτονομιστές της χώρας των Βάσκων) ή του κέντρου-μεταρρυθμιστικά (δημοκρατικοί της αριστεράς, δημοκρατική ένωση, αυτονομιστές της Καταλονίας), ευαγγελίζονται αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις αλλά στέκονται φοβικά στις ανατροπές – απόλυτα δικαιολογημένα, καθώς τα υποτελή στρώματα της ισπανικής κοινωνίας εννοούν τις «μεταρρυθμίσεις» με τρόπο (καταλήψεις, κομμούνες, ένοπλες επιθέσεις) που αμφισβητεί την επικυριαρχία τους.

Ο συνδυασμός των παραπάνω με το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του 1929 (που έριξε τις τιμές των αγροτικών προϊόντων κατά 40-60%), θα αποτελέσει το υπόβαθρο για τις πολιτικές ανατροπές που θα ακολουθήσουν, αρχίζοντας από την παραίτηση της στρατιωτικής χούντας του Πρίμο δε Ριβέρα το 1930.

Τα προανακρούσματα

Το **1931**, μετά από μια γενική απεργία και εκλογές, η μοναρχία ανατράπηκε. Ωστόσο, η νέα δημοκρατική κυβέρνηση των φιλελεύθερων αστών δεν κατάφερε να υλοποιήσει την απαραίτητη αγροτική μεταρρύθμιση, προχώρησε με δειλά βήματα, με αποτέλεσμα το ξέσπασμα απεργιών και βίαιων συγκρούσεων με την αστυνομία. Ο Λάργκο Καμπαγιέρο, του Σοσιαλιστικού Κόμματος, ως υπουργός Εργασίας επέβαλε σειρά από νόμους που περιόριζαν το δικαίωμα στην απεργία. Η CNT οργάνωσε το 1933 εξέγερση στη Βαρκελώνη, τη Λέρδα και την Βαλένθια. Οι εξεγέρσεις κατεστάλησαν και τον Σεπτέμβρη του 1933 παραιτείται η πρώτη δημοκρατική κυβέρνηση του Αθάνια και αναλαμβάνει στη θέση της μια κεντροδεξιά κυβέρνηση η οποία υποστήριξε την αντεπίθεση των εργοδοτών. Όταν εισέρχεται στην κυβέρνηση ακροδεξιό μέτωπο υπό την ηγεσία του Χιλ Ρόμπλες, το Σοσιαλιστικό Κόμμα καλεί σε γενική απεργία και ένοπλη εξέγερση στις 5 Οκτώβρη 1934.

Στην **Αστούρια**, μια μεγάλη επαρχία ανθρακωρυχείων, οι εργάτες

οπλισμένοι μόνο με δυναμίτες εκδίωξαν τις κυβερνητικές δυνάμεις και κατέλαβαν την εξουσία. Δημιούργησαν εργατικές επιτροπές σ' όλα τα χωριά της περιοχής, έφτιαξαν ραδιοφωνικό σταθμό και προχώρησαν στη δημιουργία κόκκινου επαναστατικού στρατού. Οι ανθρακωρύχοι αντιστάθηκαν απελπισμένα στην καταστολή της εξέγερσης από τον μισθοφορικό στρατό του εντολοδόχου της κυβέρνησης στρατηγού Φράνκο. 5.000 εργάτες δολοφονήθηκαν και 30.000 οδηγήθηκαν στις φυλακές. Ένα κλίμα τρομοκρατίας εξαπλώθηκε σ' ολόκληρη τη χώρα. Ωστόσο, η γενική απεργία την Πρωτομαγιά του 1935 και οι μαζικές καμπάνιες για την απελευθέρωση των κρατουμένων υποχρέωσαν τελικά την κυβέρνηση να προκηρύξει νέες εκλογές τον Φλεβάρη του 1936.

Το **Λαϊκό Μέτωπο** συγκροτήθηκε ως μια εκλογική συμμαχία των Δημοκρατικών Φιλελεύθερων αστών και των εθνικιστών της Καταλονίας και της χώρας των Βάσκων, με το Σοσιαλιστικό Κόμμα και το ΚΚ Ισπανίας. Το κοινό πρόγραμμα του Λαϊκού Μετώπου υπέγραψαν ακόμα το POUM και μία πτέρυγα της CNT (οι «Τρεϊντίστας»). Αντιστοίχως, και οι δεξιές, συντηρητικές και μοναρχικές δυνάμεις συγκρότησαν το Εθνικό Μέτωπο. Η στάση της CNT απέναντι στην εκλογική διαδικασία (σε αντίθεση με τις προηγούμενες εκλογές, που είχε υποστηρίξει την εκλογική αποχή) ήταν αυτή τη φορά ευνοϊκή για την επικράτηση του Λαϊκού Μετώπου. Ο λόγος που η CNT άλλαξε τη στάση της ήταν η υπόσχεση απελευθέρωσης των κρατουμένων. Το εκλογικό αποτέλεσμα έδειξε ότι η χώρα ήταν μοιρασμένη ανάμεσα σε δύο μπλοκ, που διέθεταν σχεδόν ίσο αριθμό ψηφοφόρων, ωστόσο, ο εκλογικός νόμος έδωσε την εξουσία με μεγάλη διαφορά εδρών στο Κοινοβούλιο στο Λαϊκό Μέτωπο και στην κυβέρνηση του Αθάνια, που σχηματίστηκε αποκλειστικά από μέλη των Δημοκρατικών.

Οι προθέσεις της νέας κυβέρνησης αποδίδονται διά στόματος του πρωθυπουργού Αθάνια στη γαλλική εφημερίδα Paris Soir: «Δεν θέλουμε επικίνδυνες καινοτομίες. Θέλουμε ειρήνη και τάξη».

Όμως παρά τις προθέσεις των ηγετών του Λαϊκού Μετώπου, η νίκη του στις εκλογές σήμανε για τους εργάτες και τους αγρότες της Ισπανίας την ώρα της εκδίκησης.

Από την εκλογική νίκη του Λαϊκού Μετώπου…

Μόλις έγιναν γνωστά τα αποτελέσματα, ξεχύθηκαν αυθόρμητα στους δρόμους. Χωρίς να περιμένουν νόμους και διατάγματα, κατέλαβαν τις φυλακές κι απελευθέρωσαν όλους τους κρατούμενους συντρόφους τους της προηγούμενης διετίας κι ανάγκασαν τους εργοδότες να τους ξαναπροσλάβουν, πληρώνοντας μάλιστα κι όλες τις χαμένες τους αποδοχές. Έβαλαν φωτιά στις εκκλησίες και καταδίωξαν τους αντιδραστικούς παπάδες κι επισκόπους που είχαν υποστηρίξει το προηγούμενο καθεστώς. Οι αγρότες καταλάμβαναν μαζικά τη γη κι οι εργάτες ξεκίνησαν μεγάλους απεργιακούς αγώνες ζητώντας μεγάλες αυξήσεις και μείωση των ωρών εργασίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέσα στους πέντε πρώτους μήνες από τη νίκη του Λ.Μ. ξέσπασαν πάνω από 300 απεργίες, ενώ καταλήφθηκαν 1,5 εκατ. εκτάρια γης. Για σύγκριση, τα πρώτα δύο χρόνια της «δημοκρατικής κυβέρνησης» είχαν μοιραστεί μόλις 45.000 εκτάρια…

Η δεξιά απαντούσε σπασμωδικά στη βία των μαζών με κλεισίματα εργοστασίων, προβοκάτσιες και δολοφονίες. Από τις 18 Φεβρουαρίου μέχρι τις 15 Ιουνίου 1936, κάηκαν 160 εκκλησίες, προκλήθηκαν 269 θάνατοι, 1.287 τραυματισμοί και 145 εκρήξεις βομβών.

Με τον ερχομό του καλοκαιριού του 1936, 5 μόλις μήνες από τις εκλογές, η χώρα βάδιζε με σίγουρα βήματα προς τον εμφύλιο πόλεμο.

Η δύναμη των εργατικών συνδικάτων CNT και UGT το καλοκαίρι του 1936 ανερχόταν σε περίπου 1.500.000 μέλη για την κάθε μία οργάνωση ξεχωριστά, ενώ τόσο το ΚΚ (περισσότερο) όσο και το POUM πολλαπλασίαζαν τα μέλη τους (για το POUM γνωρίζουμε ότι ξεπέρασαν τις 50.000).

Στην κυβέρνηση βρισκόταν πλέον η «σκιά» της αστικής τάξης (σύμ,φωνα με μια έκφραση του Τρότσκι), καθώς οι καπιταλιστές στην πλειονότητά τους τρομαγμένοι προσέβλεπαν στο στρατιωτικό πραξικόπημα.

…στο πραξικόπημα του Φράνκο και την εργατική εξέγερση

«Θα σώσω την Ισπανία από το μαρξισμό με οποιοδήποτε κόστος, ακόμα και αν αυτό σημαίνει να εκτελέσω τη μισή» – Φραντσίσκο Φράνκο…

Το πραξικόπημα του στρατηγού Φράνκο ξεκίνησε από την ισπανική αποικία του Μαρόκου (στο οποίο μεταφέρθηκε με αγγλικό στρατιωτικό αεροπλάνο) στις 17 Ιούλη 1936. Παρότι από την πρώτη στιγμή η κυβέρνηση έμαθε τα σχέδιά του (χάρη στους δημοκρατικούς ναύτες που με τους ασυρμάτους των πλοίων τους έπιασαν τα φασιστικά σήματα), δεν έκανε απολύτως τίποτε για να τον σταματήσει. Αντίθετα, για μέρες έκανε το παν για να αποκρύψει τις ειδήσεις από τον πληθυσμό, ελπίζοντας πως θα κατέληγε σε μια συμφωνία με τους στασιαστές. Ωστόσο, μόλις οι εργάτες αντιλήφθηκαν τι συμβαίνει, αποφάσισαν να πάρουν την υπόθεση στα δικά τους χέρια.

100.000 εργάτες βγήκαν στους δρόμους της Μαδρίτης φωνάζοντας: «Προδοσία! Προδότες! Δώστε μας όπλα!». Η μόνη απάντηση της κυβέρνησης ήταν να εκδώσει διάταγμα που απειλούσε με τουφεκισμό όποιον μοίραζε όπλα στον πληθυσμό! Οι ναύτες κατέλαβαν τα πολεμικά πλοία πετώντας τους αξιωματικούς στη θάλασσα. Η Βαρκελώνη έπεσε στα χέρια των άοπλων εργατών που κατάφεραν πολύ σύντομα να συντρίψουν την φασιστική εξέγερση και να πάρουν την εξουσία σ' ολόκληρη την Καταλονία. Στη Μάλαγα, οι εργάτες περικύκλωσαν τους στρατώνες βάζοντας φωτιά στα γύρω κτήρια κι ανάγκασαν τους στρατιωτικούς να παραδοθούν. Μέσα σε λίγες μέρες, η Μαδρίτη, η Βαλένθια και τα 2/3 της χώρας βρίσκονταν στα χέρια των εξεγερμένων εργατών.

Το στρατιωτικό κίνημα του στρατηγού Φράνκο τον Ιούλιο του 1936 δεν άρχισε μόνο τον εμφύλιο πόλεμο, αλλά προκάλεσε αμέσως και **κοινωνική επανάσταση**. Αμέσως μετά το ξέσπασμα του πολέμου, οι αγρότες στη Δημοκρατική ζώνη κατέλαβαν ένα μεγάλο μέρος των εδαφών που ανήκαν σε φιλοφασίστες ιδιοκτήτες και μεγαλογαιοκτήμονες.

Ολόκληρος ο διοικητικός μηχανισμός σε μεγάλο τμήμα της Δημοκρατικής Ισπανίας περιήλθε στα συνδικάτα και τις πολιτικές τους οργανώσεις. Σε πολλές πόλεις, η αστυνομία είχε αντικατασταθεί από ένοπλες περιπόλους εργατών. Από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και τα κόμματα δημιουργήθηκαν μονάδες πολιτοφυλακής στις οποίες συμμετείχαν τόσο άντρες όσο και γυναίκες. Ένα τεράστιο δίκτυο τοπικών επαναστατικών επιτροπών συντόνιζε τον ανεφοδιασμό των πόλεων, τις οικονομικές λειτουργίες, την απονομή της δικαιοσύνης, εν ολίγοις τις περισσότερες όψεις της κοινωνικής ζωής, που σχετίζονταν είτε με την παραγωγή είτε με την κουλτούρα.

Τα πιο εντυπωσιακά περιστατικά συνέβησαν στη Βαρκελώνη, όπου για μερικούς μήνες φαινόταν πράγματι ότι οι αναρχικοί υλοποιούσαν την πολυπόθητη επανάστασή τους. Τα συνδικάτα είχαν καταλάβει τα εργοστάσια, οι δημόσιες υπηρεσίες διευθύνονταν από τους ίδιους τους εργαζόμενους, οι μικροί καταστηματάρχες οργανώθηκαν σε κλαδικά συνδικάτα, τα πορνεία κλείστηκαν,

εκκλησίες κάηκαν, οι πύλες των φυλακών άνοιξαν.

Πάνω από τη μισή γη στη ζώνη των Δημοκρατικών είχε κολεκτιβοποιηθεί, σε μια επαναστατική εμπειρία που αγκάλιασε άμεσα ή έμμεσα 7-8 εκατομμύρια ανθρώπους. Η γη που διανεμήθηκε νόμιμα στα πέντε χρόνια της αγροτικής μεταρρύθμισης από τις κυβερνήσεις της Δημοκρατίας ήταν 876.327 εκτάρια, ενώ μέσα σε λίγες βδομάδες η επανάσταση απαλλοτρίωσε 5.692.202 εκτάρια που καταλήφθηκαν άμεσα από τους χωρικούς. Οι συνολικοί εργάτες στις κολεκτίβες υπολογίζονται σε 600.000-800.000, που μαζί με τις οικογένειές τους ξεπερνούν τα τρία εκατομμύρια. Όσον αφορά στην κολεκτιβοποιημένη βιομηχανία: το σύνολο σχεδόν βιομηχανίας και μεταφορών στην Καταλονία, το 70% της βιομηχανίας στη Βαλένθια, το 30% στην Καστίλη και σημαντικός αριθμός βιομηχανιών στις επαρχίες του Βορρά.

Αντί για εργατική εξουσία, κυβέρνηση προδοσίας

Η επίσημη κυβέρνηση δεν είχε καμιά απολύτως δύναμη παρά μόνο όση ήθελαν να της αναγνωρίσουν οι ίδιοι οι εξεγερμένοι.

Αυτή την κρίσιμη στιγμή καμιά όμως από τις βασικές πολιτικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος δεν κινήθηκε προς την κατεύθυνση του σχηματισμού μιας κυβέρνησης των εργατών, διακηρύσσοντας και την ανεξαρτησία του Μαρόκου, του οποίου οι φαντάροι αποτελούσαν την πλειονότητα στα στρατεύματα του Φράνκο, ξεμπερδεύοντας μια και καλή μαζί του.

Αντιθέτως, **η ηγεσία των αναρχικών**, ενώ αρχικά αρνήθηκε να προχωρήσει στη δημιουργία εργατικής κυβέρνησης, σύντομα κατέληξε να συμμετάσχει στην αστική κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, τόσο στην Καταλονία όσο και στην κεντρική κυβέρνηση της Μαδρίτης με 3 υπουργούς, μεταξύ των οποίων κι ο βασικός τους ηγέτης Γκαρθία Όλιβερ. Στο ίδιο θανάσιμο (όπως αποδείχτηκε) σφάλμα υπέπεσε και ο **ηγέτης του POUM** Αντρές Νιν,

που θα δεχτεί την θέση του υπουργού Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση της Καταλονίας.

Η μόνη πολιτική δύναμη στην Ισπανία με πολιτικό σχέδιο που υπηρέτησε με συνέπεια ήταν το **ΚΚΙ**. Ήταν η πολιτική που υπάκουε στα σχέδια του Στάλιν για κατευνασμό των αγγλογάλλων ιμπεριαλιστών. Έχοντας το μονοπώλιο της δυνατότητας εξοπλισμού από τη Ρωσία, με την υποστήριξη αρχικά του πρωθυπουργού πλέον Καμπαγιέρο, με το κύρος και την αναγνώριση που του προσέφερε η αυτοθυσία των «Διεθνών Ταξιαρχιών», προφασιζόμενο τις ανάγκες του πολέμου και με την τεχνογνωσία που του πρόσφεραν στη συνέχεια οι εκατοντάδες πράκτορες της σοβιετικής NVKD και κάποιοι χιλιάδες σοβιετικοί «σύμβουλοι» τοποθετήθηκε σταθερά στην **άκρα δεξιά του Λαϊκού Μετώπου.**

(Παρενθετικά, αναφέρουμε ότι η σοβιετική πολεμική βοήθεια δόθηκε με αντάλλαγμα τα αποθέματα χρυσού της Ισπανίας, τα 4α μεγαλύτερα στον κόσμο…)

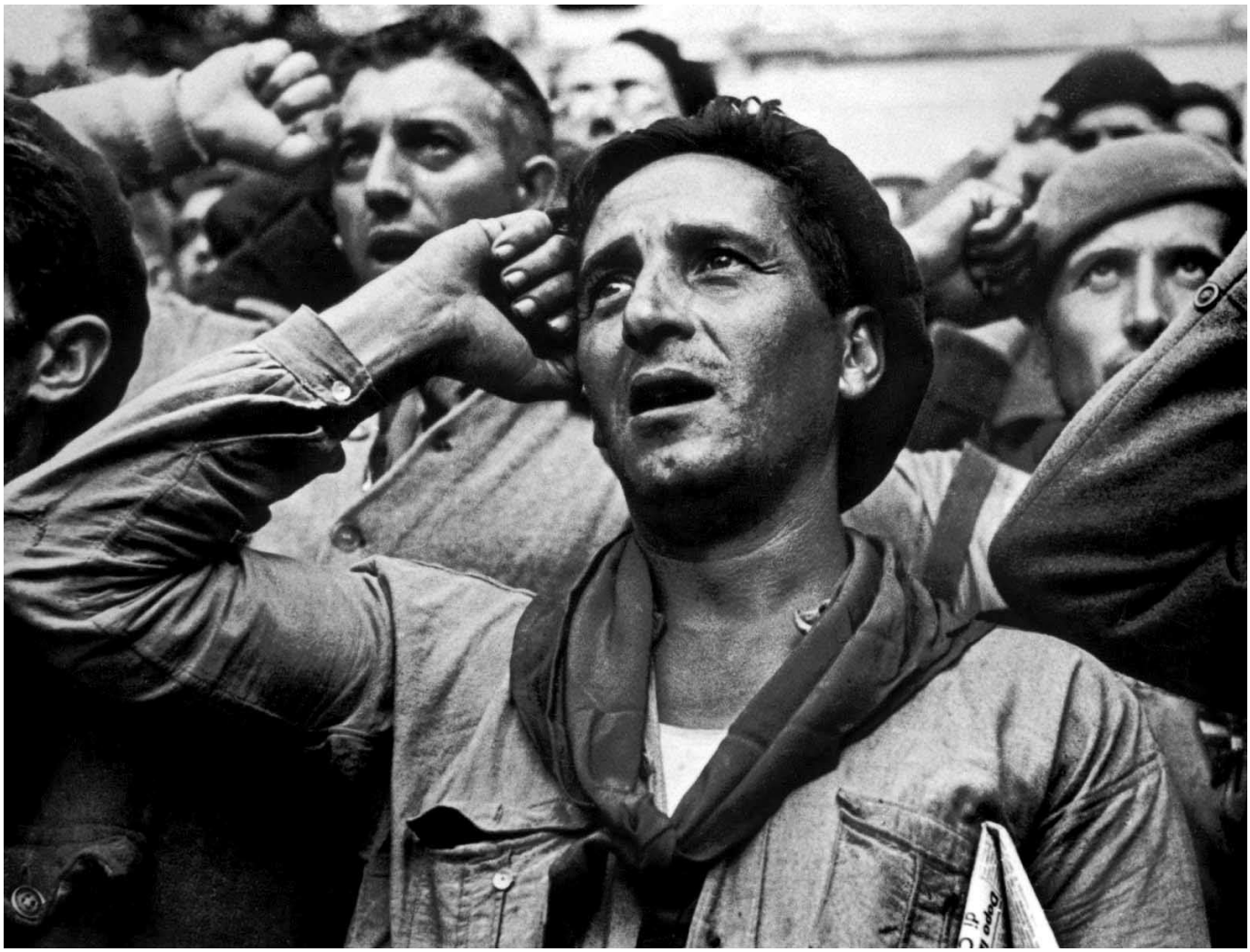

ΚΚΙ: Σεβασμός στην ατομική ιδιοκτησία και τη «δημοκρατική τάξη»…

Το ΚΚΙ δεν σταματούσε να διαλαλεί πως «ο μόνος του σκοπός είναι να υπερασπίσει τη δημοκρατική τάξη, σεβόμενο την ατομική ιδιοκτησία». Και φρόντιζε να κάνει πράξη αυτές τις διακηρύξεις, συκοφαντώντας και χτυπώντας ανοιχτά τους επαναστάτες του POUM και τους αναρχικούς. Τον Φλεβάρη του 1937 μάλιστα δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει στρατιωτικές μονάδες για να διώξει απ’ την επαρχία της Βαλένθια τους αγρότες που είχαν καταλάβει τα χτήματα και να επαναφέρει τους παλιούς τους ιδιοκτήτες!

Από τα τέλη του 1936 κατόρθωσαν να αναδιοργανώσουν την αστυνομία και να ξαναδημιουργήσουν τον επίσημο στρατό. Έχει λεχθεί πολύ σωστά πως «μια κυβέρνηση που στέλνει 15χρονα

παιδιά με 40 χρόνων ντουφέκια στο μέτωπο και κρατάει τις καλύτερες δυνάμεις της στις πόλεις, είναι φανερό πως φοβάται την επανάσταση πολύ περισσότερο απ' ό,τι φοβάται τον Φράνκο».

Το σκηνικό είχε στηθεί σιγά-σιγά, και τον **Μάη του 1937** η κυβέρνηση προχώρησε στην τελική της επίθεση. Οι σταλινικοί με τους εθνικιστές στη Βαρκελώνη επιτέθηκαν για να εκδιώξουν τους αναρχικούς από το κτήριο των τηλεπικοινωνιών που δέσποζε στην πόλη. Η πολύνεκρη επίθεση προκάλεσε μαζική εξέγερση των εργατών που αντεπετέθηκαν, σήκωσαν παντού οδοφράγματα και κράτησαν τις θέσεις τους. Και πάλι όμως, οι αναρχικοί και το POUM, που ήταν πανίσχυροι στην Καταλονία, αρνήθηκαν ν' αναλάβουν τις ευθύνες τους. Αντί να προχωρήσουν στην ανατροπή της τοπικής κυβέρνησης και να καλέσουν τους εργάτες ολόκληρης της χώρας να τους μιμηθούν, ζήτησαν από τους εργάτες να εγκαταλείψουν τα οδοφράγματα και να γυρίσουν στις δουλειές και στα σπίτια τους, «για να έρθουν σε συμφωνία με την κυβέρνηση».

Αυτό είναι και το **πραγματικό τέλος της Ισπανικής Επανάστασης**, αντίστοιχο του ελληνικού Δεκέμβρη του '44. Ακολουθεί η αλλαγή της κυβέρνησης, η αποχώρηση των αναρχικών από αυτήν, η διάλυση του POUM και η δολοφονία του Αντρές Νιν.

Η σταλινική αντεπανάσταση, το τέλος…

Τον ίδιο Αύγουστο, μονάδες του τακτικού στρατού υπό τη διοίκηση «κομμουνιστών» επιτίθενται στις κολεκτίβες της Αραγονίας. Οι περισσότερες καταστρέφονται, το Συμβούλιο της Αραγόνας διαλύεται και πολλοί οργανωτές των κολεκτίβων φυλακίζονται. Τις μέρες εκείνες, η εφημερίδα του Κομμουνιστικού Κόμματος έγραψε: «Δεν υπάρχει ούτε ένας αγρότης της Αραγόνας που να μην αναγκάστηκε να μετάσχει στις κολεκτίβες (…) Τους πήραν τη γη τους και τους ανάγκασαν να εργάζονται από τα χαράματα ως τη νύχτα με μισθό 95 σεντς. Σε όποιον επαναστάτησε εναντίον αυτής της κατάστασης, του στέρησαν το ψωμί, το σαπούνι και όλα τα απαραίτητα για να

ζήσει. (…) Πασίγνωστοι, διακεκριμένοι φασίστες κατέλαβαν έδρες στα Συμβούλια»…

Τα μέτωπα συνέχισαν να σέρνονται για λίγο ακόμα καιρό, αλλά οι δημοκρατικοί έχαναν την μια επαρχία μετά την άλλη, χωρίς τίποτε πια να μπορεί να σταματήσει την επέλαση των φασιστών. Τον Αύγουστο του 1938 η Σοβιετική Ένωση αποσύρει τους «συμβούλους» της. Τον Οκτώβρη η κυβέρνηση Νεγκρίν αποπέμπει τους ξένους εθελοντές, εκλιπαρώντας ουσιαστικά οίκτο από τον επελαύνοντα Φράνκο. Κάλεσμα «διαπραγμάτευσης» θα κάνει και η χούντα που θα αντικαταστήσει την κυβέρνηση με επικεφαλής τον πρώην αναρχικό Σιπριάνο Μέρα, λίγο πριν πέσει η Μαδρίτη τέλη Μάρτη του 1939.

…και η εκδικητική μανία των νικητών

Βέβαια, μεγαθυμία δεν επιδείχτηκε από τους νικητές. Μετά από περίπου 400.000 νεκρούς στα πεδία των μαχών και 100.000 εκτελεσμένους από την Λευκή και Κόκκινη Τρομοκρατία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα του Φρανκικού καθεστώτος σταμάτησαν να εκτελούν θανατικές καταδίκες το 1954 (!), με ανεξακρίβωτο τον αριθμό εκτελεσθέντων μεταξύ 28.000 και 150.000 ανθρώπων!

400.000 Ισπανοί πρόλαβαν να πάρουν τον δρόμο της προσφυγιάς, με 50.000 από αυτούς να βρίσκουν καταφύγιο στο Μεξικό.

Η μισοφασιστική δικτατορία στην Ισπανία κράτησε σχεδόν 40 χρόνια, καθώς τερματίστηκε με την ισπανική μεταπολίτευση μετά τον θάνατο του Φράνκο το 1975 και τον νόμο περί «αμνηστίας» το 1977.

Διδάγματα

Για σχεδόν μία δεκαετία, **απ’ το 1931 ως το 1939**, οι εργάτες και οι αγρότες της Ισπανίας έδωσαν ηρωική μάχη ενάντια στην

παλιά κοινωνία. Και για περισσότερα από δύο χρόνια, μετά το κίνημα του Φράνκο, η Ισπανία έγινε το κέντρο της Γης για τους εργαζόμενους όλου του κόσμου, που είχαν εκεί στραμμένα τα μάτια και τις καρδιές τους.

Ακόμη κι αυτοί που έφταναν στην Ισπανία έχοντας στο μυαλό τους πως πηγαίνουν να πολεμήσουν κατά του φασισμού, γρήγορα καταλάβαιναν ότι κάτι πολύ μεγαλύτερο συνέβαινε. Μπροστά στα μάτια τους, στη βάση της κοινωνίας, ένας καινούριος κόσμος άρχιζε να παίρνει σάρκα και οστά. Και ακόμα περισσότερο βέβαια, το ένιωθαν οι ίδιοι οι εργάτες κι οι αγρότες της Ισπανίας, οι ίδιοι αυτοί που έχτιζαν αυτόν τον καινούριο κόσμο.

Ένας τέτοιος ηρωικός αγώνας δεν ήταν δυνατό να συντριβεί με καθαρά στρατιωτικά μέσα. **Η Ισπανική Επανάσταση ηττήθηκε όχι απ' τα κανόνια του Φράνκο και των Ιταλο-γερμανών συμμάχων του αλλά από τη δειλία και την προδοσία των ίδιων της των ηγετών, με πρωταγωνιστικό το ρόλο του σταλινικού ΚΚΙ και του σταλινικού κέντρου της Μόσχας.**

Και **σήμερα**, όσοι (με παράταιρα τσιριχτές φωνές) ξορκίζουν την αναπόφευκτη αναμέτρηση με εκκλήσεις στη «δημοκρατία», στη «διεθνή κοινότητα», στη «νομιμότητα», στο «καλό της πατρίδας» κ.λπ., αν δεν είναι προδότες, είναι σίγουρα «δειλοί και μοιραίοι».

Και την αξιολόγηση των οργανώσεων των ανθρώπων «της δικής μας πατρίδας» (για να παραφράσουμε τον Πουλιόπουλο) την καθορίζουν όχι οι μάταιες θυσίες αλλά οι νίκες.

Το ξέσπασμα των συσσωρευμένων αντιφάσεων της Ιστορίας, με την διατάραξη της κανονικότητας της καθημερινής ζωής, με όλη τη δύναμη της βίας των αντιτιθέμενων δυνάμεων και χωρίς τα φτιασίδια της ψευτοδημοκρατικής νομιμότητας, κάνουν ολοφώτιστο το ιστορικό δίλημμα: Επανάσταση ή αντεπανάσταση; Δικτατορία του προλεταριάτου με τους συμμάχους του (της πλειοψηφίας των καταπιεσμένων) ή στυγνή δικτατορία της αστικής τάξης με τους

συμμάχους της (της μειοψηφίας των «βολεμένων»); **Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα;**